

ירדן היא המדינה הפלשתינית*

אריאל שרון

"שחרורם" נוצר אש"פ, הוכרו רק כאזורים של ישראל "הקודמת", הכלואה בתוך הקו הירוק.

בארץ ישראל המערבית, שהיא רק רבע מארץ ישראל "השלמה" ("הגדולה יותר"), יש מקום וזכות קיום רק למדינה היהודית. לאמיתו של דבר, לפני החלטת החלוקה של האו"ם ב-1947, לא רק יהודה שומרון ועזה אלא גם (וקודם לכן) מחצית האזור של ישראל "הקודמת", צפונית לקו הרוחב של באר-שבע, היתה שייכת ל"מדינה הערבית". אכן, בעיני האו"ם (וארה"ב) "השטחים הכבושים" המקוריים והחשובים יותר הם אזורי הפרוזדור לירושלים, הגליל המערבי והמרכזי, יפו, באר-שבע, קרית-גת, אשקלון, אשדוד, נחל עירון וירושלים כולה (גם חלקה המערבי).

אף-על-פי-כן, ב-1947 קם העם הערבי כולו (ובראשו "העם" הפלשתיני) להשמיד את ישראל ולהטביע את היהודים ביס. בכך בטלה ללא-שוב כל זכות שהוענקה להם באותה החלטת או"ם.

הטיעון הלאומי-היסטורי הוא יסודי ונצחי – גם כשהוא עומד בזכות עצמו – בעוד אשר שיקול הביטחון-האובייקטיבי, הדרוש להבטחת הגנה בסיסית של מרכזי האוכלוסייה העיקריים בתוך הקו הירוק מחייבים כי אזורי יהודה, שומרון, עזה ורמת-הגולן בצפון, יישארו במלואם בשליטתנו.

עלינו לבחון את "התפישות", המשולבות בהטעיה מכוונת ובאיי-כולת מקצועית, המבטלות את ערכו של עומק טריטוריאלי, ובמיוחד את חשיבותם של "השטחים הכבושים" – בכל הנוגע לישראל, כמובן, ולא בכל מקום אחר בעולם.

בינתיים הוכיחו כל המלחמות, ובמיוחד מלחמת ששת הימים, סופת מדבר, ועוד יותר מכך – מלחמת יום הכיפורים, כי כל ויתור, ולו חלקי ב"שטחים", הוא מתכון בטוח להתאבדות לאומית. סכנת הכיבוש וההרס הישיר על-ידי אוגדות הארטילריה והצבא של האויב, גדולה לאין

יה בעיה הפלשתינית" כבעיה לאומית-פוליטית היא שקר תעמולתי. זוהי תוצאה של שטיפת-מוח שיטתית הנעשית על-ידי אש"פ, בעזרתם של משתפי-פעולה שמאלנים. הרי משנת 1922 קיימת בארץ-ישראל המזרחית, על שלושה-רבעים משטח ארץ-ישראל כולה ("הגדולה יותר", כפי שהיא מוגדרת על-ידי הקהילה הבינלאומית, באישורה של ארה"ב), המדינה הערבית הפלשתינית, הלא היא ירדן.

במלחמת העצמאות, הצבא הירדני, יחד עם צבא עיראק, שלט במזרח-ירושלים, ביהודה ובשומרון. ב-1950, מתוך הסכם הדדי, הערבים של שני חלקי ארץ ישראל התאחדו לעם אחד ומדינה אחת; הלא הם המדינה והעם שיצאו למלחמה נגדנו ביוני 1967.

מפליא ומטריד מאוד כי המושג "ארץ ישראל השלמה" המתייחס לשתי גדות הירדן (ראה סמל אצ"ל-תנועת "חרות") מיוחס עתה רק לארץ ישראל המערבית. באנציקלופדיה העברית לא קיימים המושגים "ירדן" ו"עבר-הירדן" אלא כמושגי אינדקס המנחים את הקורא אל הכרך והערך אודות "ארץ-ישראל". כך גם "רצועת-עזה" וכמובן, "פלשתינה".

אפילו נקבל את האבסורד שרק תושבי ארץ-ישראל המערבית הם "פלשתינים", ירדן עודנה "המדינה הפלשתינית בארץ-ישראל", הואיל ורוב אוכלוסייתה מוצאה מיהודה ושומרון. נוסף על כך, לפי כל הגדרה גיאוגרפית והיסטורית מקובלת, כל מי שנולדו בגדה המזרחית של הירדן, כולל מלכם הנוכחי, הם "פלשתינים" אמיתיים.

לפיכך טבעי הדבר שבתקופה שבין 1948 לבין מלחמת ששת הימים, לא חלם אף ערבי על "מדינה פלשתינית" בשטחי יהודה, שומרון ועזה, ו"השטחים", אשר למען

* רשימה זו היא תרגום מדויק של מאמר מאת אריאל שרון, שראה אור באנגלית ב-4 באפריל 1991 בג'רוסלם פוסט.

שרון דגם 2001-2003:

- אני חוזר בי מן הקביעה כי ירדן היא מדינה פלשתינית.
- אנחנו נעניק לפלשתינים את מה שהטורקים, הבריטים ואחיהם הערבים סרבו לתת: מדינה עצמאית.
- במסגרת תוכנית "ההתנתקות" נעתיק ישובים ונוותר על שטחים בגדה המערבית.

אוטונומיה או יצירת נציגות וישות ערבית באזורים מסוימים. אם לא נוכל להתפרס באזורים אלה תחילה, בחופש-פעולה מלא, נמצא עצמנו ללא הגנה על המרכזים הישראליים בתוך הקו הירוק. אזורים אלה הם בקעת הירדן, דרום-יהודה, הסביבה הקרובה לירושלים, רצועת השטח הגובלת בחלק המזרחי של מישור החוף, השטחים השולטים והנקיים מהתיישבות ערבית ברכס המרכזי של ההר, הצירים המחברים שטחים אלה למרכזים הישראליים, חלקים בשולי רצועת עזה ו"אצבעות ביטחון" בתוכה – וכמובן, רמת-הגולן כולה.

● שלישית, הממשלה חייבת להבטיח כי הענקת אוטונומיה לערביי יהודה שמורן ועזה תהא מלווה בסיפוח, מקביל והדרגתי, של עוד מאותם שטחים חיוניים ביהודה, אל מדינת ישראל, כערבות הממשית היחידה לאי-הפיכתה של האוטונומיה למדינה פלשתינית ולבסיס להרס מדינת ישראל לפני חיסולה המוחלט.

אנו חייבים גם לחשוף את השקר של "זכויות הפלשתינים". על הממשלה והכנסת להכריז במפורש ובקול רם כי ירדן היתה ועודנה המדינה הפלשתינית בארץ ישראל. די בכך שארץ היהודים מחולקת ואנו הפסדנו את רובה המכריע לריבונות ערבית. אסור לנו להכיר בהקמת "עמים ערבים" ובאותה מידה אסור לנו להסכים להשמדת עמים קיימים, כגון שלילת זכויותיה של הישות הכווייתית על-ידי פלשתינים וערבים אחרים.

הבעיה הממשית היחידה עכשיו היא אותה בעיה השוררת עד עתה: קיומה הבטוח של מדינה יהודית ממערב לירדן, לצד המדינה הערבית-פלשתינית ממזרח לנהר. ■

שרון דגם 1991:

- מדינה (פלשתינית) משמעותה אחת ויחידה: גזר דין מוות על מדינת ישראל.
- ירדן היתה ועודנה המדינה הפלשתינית בארץ ישראל.
- ויתור ולו חלקי ב"שטחים" הוא מתכוון בטוח להתאבדות לאומית.

שיעור מזו הנשקפת מטילי קרקע-קרקע – ואני רחוק מלהפחית בחומרת האיום של טילים כאלה.

הנה כייך, חוששני כי יוזמת הממשלה – שאינה אלא תוכנית פשרה עם המערך-מפלגת העבודה בזמן ממשלת האחדות הלאומית ב-1989 – נושאת בחובה סכנות חמורות מאין כמותן. הראשונה, ואולי החמורה שבהן, מתבטאת בהסכם להצבת "הבעיה הפלשתינית" בראש סדר-היום, במקום שתי הבעיות הדחופות יותר: עצירה והפחתה של מירוץ החימוש המטורף באזורנו והבטחת תחילתה של דמוקרטיזציה אמיתית במשטרים הערביים.

השגיאה הכללית השנייה היא חלק מן התוכנית עצמה, בעיקר הרעיון של "בחירות". אל נשלה את עצמנו. בנסיבות הקיימות, כל בחירות, אפילו "מוניציפליות", יולידו מיד ובאופן אוטומטי ישות פוליטית ערבית מוסמכת ומוכרת. דבר זה כשלעצמו יוביל תוך זמן קצר ובאורח בלתי-נמנע להכרה שלנו (כמובן, בתמיכה מובטחת של ארה"ב ושאר העולם), בייסודה של המדינה הערבית-פלשתינית השנייה בארץ ישראל.

מדינה זו, בכל צורה שהיא – או אף גרוע מזה, אובדן שליטתנו המלאה והבלעדית על שטחה – משמעותה היא אחת ויחידה: גזר-דין מוות, בייסורים ממושכים או במהלומה אחת, על מדינת ישראל.

לפיכך, מסיבות טקטיות או אחרות, אם הממשלה אינה יכולה או אינה רוצה לחזור בה מ"תוכנית 1989", היא חייבת לפחות לעקור מתוכה את הסכנות הקיימות בה:

- ראשית, התמיכה המפלגתית של כל מדינות ערב, ובראשן סוריה ולוב. זו הבעיה הבערת ביותר, הדוחה את כל האחרות. אין בעיה המציבה איום חמור יותר עלינו ועל שלום האזור.
- שנית, הממשלה חייבת למנוע כל יוזמות עצמאיות ולהתנגד לכל יוזמה מבחוץ הכרוכה באכיפת

שרון: "ויתור, ולו חלקי, בישטחים הוא מתכון בטוח להתאבדות לאומית"

הפוליטיקה אמורה להיות, כידוע, המקצוע השני העתיק ביותר בעולם. מניסיוני אני חושש שיהיה בכך עלבון למקצוע העתיק.

רונלד רייגן

- ברק יאמר שהמכירה הכללית של ארץ-ישראל בקמפי-דייוויד לא היתה כי אם פח שטמן לערפאת, והא ראייה...
- נתניהו ימלא פיו מים או שירחיב את הדיבור על כך שאין לו מה לומר.

אך מה יגיד אריאל שרון כאשר תוצג לפניו אותה הרשימה מג'רוזלם פוסט, שהיא תמצית עולמו הרוחני ותפישתו האסטרטגית-מדינית, שאותה כתב ועליה דיבר חדשות לבקרים מאז ועד הנה? משנה סדורה היא, בה קובע האיש נחרצות כי "ויתור, ולו כלשהו בישטחים, הנו מתכון בטוח לאיבוד-לדעת לאומי" וממשיך וקובע כי "כינונה של מדינה פלשתינית יביא לחיסולה של ישראל במהלומה אחת או בייסורי גסיסה ממושכים".

והנה, עוד זה מדבר, ושרון האחר בא ובפיו בשורת המדינה הפלשתינית, נסיגה מחלקי יו"ש ותחילת חורבנה של ההתנחלות. הקורא שנתר שפוי עדיין, ואשר טרם קרס תחת נחשולי הלשון האורוליאנית מאסכולת מחרחרי השלום במקומותינו, מבין מן הסתם שאותו שרון, שאך אמש היתה והתריע מפני איום של חורבן הבית השלישי ושואה חדשה, הוא הוא אותו השרון המכריז היום מפורשות כי עומד הוא להביא במו ידיו חורבן על ארצו. וכי מה נשתנה? בניגוד לקודמי, זכה שרון לראות כי כל שהזהיר מפניו ברשימה הני"ל ודומות לה, התחולל. 1400 קורבנות בנפש, אלפי פצועים, כלכלה על סף משבר, שפל מדיני שלא היה כמותו, נחשולי אנטישמיות המכשירים את הקרקע לחורבן לאומי, ראש ממשלה של מדינה דמוקרטית הנדרש לעמוד למשפט על פשעים נגד האנושות... כל אלה ועוד הם תולדה של מסע תבוסתנות שביסודו בגידה בציונות ואוטו-אנטישמיות מאסכולת השמאל הקיצוני. המסקנות אליהן הוא מגיע, אפוא, הן בריחה מיהודה ושומרון וכינונה של מדינה פלשתינית. שני אסונות מפניהם הזהיר ואשר התממשו במלואם.

יהיה זה עלבון לאינטליגנציה להציג לקורא המצוי, ולקורא נתיב בפרט, שורה ארוכה של עובדות מהן עולה שמצבה של ישראל התדרדר בכל תחום, ללא יוצא מן הכלל, מאז כתב שרון את שכתב. השאלה הנשאלת אפוא, היא: כיצד זה יכול ראש ממשלה בישראל למכור את כל עולמו הרוחני, את יושרתו ואת אמונתו, לחזר ולתעתע בכלל הציבור ובציבור בוחריו בפרט, במפלגתו, ובראש וראשונה בעצמו, ולהמשיך כאילו דבר לא אירע? ■

מן המפורסמות היא יכולתו של הפוליטיקאי המצוי לומר דבר והיפוכו בעת ובעונה אחת. אך כושרו הבלתי-נדלה של ראש הממשלה הישראלי להוליך שולל את עמו, את ציבור בוחריו, את מפלגתו ואת עצמו, וזאת בסוגיות היורדות לשורשי קיומה של ארצו, הוא סגולתו הייחודית של העם היושב בציון.

היה זה מנחם בגין שנשבע, בכתב ובעל-פה, בפתוס האופייני לאיש, כי: "אם אתבקש לחתום על הסכם המוסר את מדבר סיני לתלמידו של הצורר ההוא... אני מנחם בגין, לעולם לא אחתום על הסכם שכזה, שהוא לכל דבר ועניין חוזה מלחמה". לא עברו אלא חודשים ספורים, ומנחם חתם גם חתם. כבנוס, והכרת תודה לגימי קרט "הגדול כמו ז'בוטינסקי", גם ייסד יש מאין בהזדמנות זו "עם פלשתיני" בעל "זכויות לגיטימיות", והחריב את ההתיישבות בסיני.

את מחדליהם של יורשיו, ה"ה שמיר, רבין, פרס, נתניהו וברק, תקצר היריעה מלמנות, והקורא הסבלן מוזמן לעיין ברשימת מעלליהם של הללו מעל דפי נתיב לגיליונותיו. עם זאת, כאשר יועמדו למשפט ההיסטוריה, והם יועמדו, יוכלו לטעון לנסיבות מקלות:

- בגין, בסגנונו הידוע של ראש ועד הקהילה בכתריאליבקה, יטען להגנתו, שראשית: נפלה עליו אימת הפריץ האמריקני, ושנית, הסיכון המחושב שבמסירת סיני היה קורבן הכרחי לסיכויי שבעשיית שלום עם הגדולה שבמדינות ערב.
- שמיר יטען לזכותו, כי גם אם בגד ביעודו כראש ממשלה בלילות הסקאדים של חורף 1991, והוסיף והכשיל את ישראל במעשה האיוולת במדריד – אָמה הורתה של אוסלו, הרי שלפחות לא שיקר בפרהסיה, וכי ביסודו היה ונותר אדם הגון. לא עניין של מה בכך, בהשוואה לקולגות למקצוע.
- רבין יטען כי נפל בפח שטמנו לו שמאלני מפלגתו בראשותם של פרס, "אותו חתרן בלתי-נלאה" וביילין "הפודל שלי", וכי הם אשר הוליכוהו שולל; וכי בכל מקרה, יהיה אשר יהיה, הגורל מיצה עמו את הדין ב-5 בנובמבר ההוא.
- שמעון פרס יטען להגנתו כי בטרם החליף את עורו, בדק וגילה "מזרח תיכון חדש". ואף כי ספרו, הנושא אותה הכותרת, דמיוני יותר מהזיותי של הברון מינכהאוזן, הרי שהיה "נתון באופוריה" בעת ההיא, ואופוריה היא כידוע מצב קליני, ועל כן יבקש להשתחרר על בסיס סעיף אובדן שפיות.

א"ס

האם ההתנחלויות חוקיות?

יוג'ין רוסטאו

שלוש כזה ייכון, ישראל תיחדש לפנות את כוחותיה המזוינים מ"שטחים" שכבשה במלחמת ששת הימים – לא מן "השטחים, וגם לא מ"כל" השטחים, אלא מחלק מהם; שטחים אלה כללו אז את מדבר סיני, את הגדה המערבית, את רמת-הגולן, את ירושלים המזרחית ואת רצועת עזה.

חמישה חודשים וחצי של דיפלומטיה פומבית סוערת וגועשת, הבהירו מעל לכל ספק מהי משמעותו של הסעיף החלטי החסר בהחלטה 242. הצעות החלטה שנוסחו בצורות מקוריות וקראו לנסיגה מ"כל" השטחים נכשלו במועצת הביטחון ובעצרת הכללית. דובר אחר דובר הבהירו כי אין לכפות על ישראל נסיגה לקווי שביתת הנשק "השביירים" ו"הפגיעים", אלא – שלאחר שייכון שלום היא תיסוג למה שהחלטה 242 קראה גבולות "בטוחים ומוכרים", שיוסכמו בין הצדדים. במשא ומתן להשגת הסכם כזה, יביאו הצדדים בחשבון, בין היתר, גם שיקולי ביטחון, גישה לנתיבי השיט הבינלאומיים של האזור, וכמובן גם את תביעותיהם המשפטיות ההדדיות.

החלטה 242 נשענה על הטקסט של הסכמי שביתת הנשק מ-1949, שקבעו (להוציא במקרה של לבנון) כי קווי שביתת הנשק המפרידים בין הצבאות "לא יפורשו משום בחינה" כגבולות מדיניים או טריטוריאליים, וכי "שום הוראה" בהסכמי שביתת הנשק לא תפגע, בצורה כלשהי, "בזכויות, בתביעות ובעמדות" של הצדדים "לגבי יישובה הסופי של שאלת ארץ-ישראל". כשישראל עשתה שלום עם מצרים, ב-1979, היא נסוגה מכל חצי-האי סיני, שמעולם לא היה חלק מהמנדט הבריטי.

החלטה 242 מותירה את סוגיית החלוקה של השטחים הכבושים בין ישראל לשכנותיה אך ורק להסכם בין הצדדים, בהתאם לעקרונות שקבעה. מכל מקום, ניסוחה של החלטה סוכם בידיעה ברורה שבעיית כינונו של גבול "בטוח ומוכר" בין ישראל לירדן, תהיה הסוגיה השנויה במחלוקת החריפה ביותר בתהליך עשיית השלום.

זכות ההתיישבות של היהודים בא"י שממערב לנהר הירדן אינה ניתנת לערעור

א ת השאלה הלוהטת של ההתנחלויות הישראליות בגדה המערבית בתקופת הכיבוש יש לראות מזווית-ראייה זו. המנדט הבריטי הכיר בזכותו של העם היהודי ל"התיישבות צפופה" בארץ, כלומר, בכל שטח המנדט. נקבע כי ייתכן ש"תנאי המקום הקיימים" יחייבו את בריטניה הגדולה "לדחות" או "לעכב" התיישבות יהודית בשטח שהוא עכשיו ירדן. הדבר נעשה ב-1922, אבל

ל ממשל אמריקני, מאז 1967, התנגד, במידה זו או אחרת של רצינות, להתנחלות הישראלית בגדה המערבית (יהודה ושומרון), בטענה שהיא תקשה לשכנע את הערבים לעשות שלום. הנשיא קרטר הכריז שההתנחלויות הן "בלתי-חוקיות", וגם אינן מעשה נכון מבחינה טקטית. הנשיא רייגן אמר שההתנחלויות חוקיות, אלא שבגללן פחות סביר להניח שיהיה משא ומתן. הטיעונים הללו אינם נראים כמשכנעים בזכות עצמם. ירדן כבשה את הגדה המערבית (יהודה ושומרון), החזיקה בה 19 שנה ולא התירה להקים בה אף יישוב יהודי אחד, אבל לא הראתה שום סימן שהיא רוצה לעשות שלום.

החלטות מועצת הביטחון של האו"ם 242 ו-338:

ה חלטה 242 התקבלה אחרי מלחמת ששת הימים ב-1967, וקבעה תבחינים לעשיית שלום בין הצדדים לסכסוך; החלטה 338, שנתקבלה אחרי מלחמת יום הכיפורים ב-1973, הפכה את החלטה 242 להחלטה מחייבת מבחינה משפטית, והיא מורה לצדדים למלא אחריה מיד. למרבה הצער, הבלבול חוגג גם ב"חלונות הגבוהים", בנוגע לכל מה שדורשות החלטות אלו.

מדינות ערב העמידו פנים מאז 1967 ששתי החלטות הנוכרות "מעורפלות", ושניתן לפרשן בצורה ההולמת את שאיפותיהן. כמה אנשי ממשל אירופים, רוסים ואפילו אמריקנים, אפשרו לדוברים הערבים, בציניות, להשלות את עצמם ואת עמיהם – גם בלי להזכיר את דעת-הקהל במערב – בנוגע למשמעות ההחלטות. גם בין העיתונאים האמריקנים מקובל לכתוב כי החלטה 242 "מעורפלת במתכוון", כאילו שני הצדדים חופשיים להסתמך על הפרשנויות שלהם ביחס להוראותיה העיקריות.

אין דבר רחוק יותר מן האמת. החלטה 242, שאנוכי, כתת-מזכיר המדינה לעניינים מדיניים בין 1966 ל-1969, סיעתי לניסוחה, קוראת לצדדים לעשות שלום, והיא מרשה לישראל לנהל את השטחים שכבשה ב-1967 עד שייכון "שלום צודק ובר-קיימא במזרח התיכון". כאשר

פרופ' יוג'ין ו' רוסטאו (Rostow), דיקן הפקולטה למשפטים של אוניברסיטת ייל, היה תת-מזכיר המדינה של ארה"ב מ-1966 עד 1969, והמנסח של החלטה 242. עם ייסודו של מרכז אריאל למחקרי מדיניות בשנת 1997, הצטרף פרופ' רוסטאו למועצה המייעצת של המרכז, והיה חבר בה עד יום מותו בשנת 2002. המאמר שלהלן הוא צירוף של שני מאמרים מאת המחבר שראו אור בניו-יריפבליק ונמסרו למערכת קודם למותו של פרופ' רוסטאו.

יסוד לבנות מחדש את ביתו הלאומי בארץ הזאת", והוא נועד לשם:

ייסוד בית לאומי לעם היהודי בארץ-ישראל, בתנאי מפורש שלא ייעשה שום דבר אשר יפגע בזכויותיהן האזרחיות והדתיות של העדות הבלתי יהודיות הנמצאות בארץ, או במעמדם הפוליטי של היהודים וזכויותיהם בכל ארץ אחרת.

כתב-המנדט מסייג את זכות ההתיישבות היהודית ואת הפיתוח המדיני בארץ-ישראל במובן אחד בלבד: סעיף 25 העניק לבריטניה ולחבר הלאומים שיקול-דעת "לדחות" או "לעכב" את זכות ההתיישבות של העם היהודי במחוז עבר-הירדן של ארץ-ישראל, שהוא כיום ממלכת ירדן, אם לדעתם היא בלתי-אפשרית מחמת "תנאי המקום הקיימים". הבריטים נקטו צעד זה ב-1922, בתמיכה מסויגת של חבר הלאומים.

אולם כתב-המנדט אינו מתיר ולו גם עיכוב זמני של זכות ההתיישבות היהודית בשטחי המנדט שמערב לירדן. קווי שביית-הנשק של 1949, שהם חלק מגבול חבלי יו"ש, אינם מייצגים דבר, להוציא את עמדותיהם של הצבאות היריבים כאשר הושגה הפסקת האש הסופית במלחמת העצמאות. הסכמי שביית הנשק קובעים במפורש, להוציא ההסכם עם לבנון, שקווים אלה יוכלו להשתנות רק בהסכמת הצדדים אשר יעברו משביית נשק לשלום. החלטה 242 מבוססת על הוראה זו בהסכמי שביית הנשק, והיא קובעת תבחניים מסוימים שיצדיקו שינויים בקווים אלה כאשר הצדדים יעשו שלום ביניהם.

המנדט על שטחי הגדה והמערבית ועזה טרם הסתיים

ביום סבורים שהמנדט על ארץ-ישראל הסתיים איכשהו ב-1947, כשממשלת בריטניה הסתלקה מתפקידה כמעצמת המנדט. זוהי גישה שגויה. מצב של נאמנות לעולם אינו מסתיים כשהנאמן מת, מתפטר, מועל ברכוש הנאמנות או מפוטר. הרשות האחראית לנאמנות ממנה נאמן חדש, או מסדירה את הגשמת מטרת הנאמנות בצורה אחרת. כך, למשל, בפרשת המנדט על דרום-מערב אפריקה הגרמנית, קבע בית-הדין הבינלאומי כי ממשלת דרום-אפריקה התרשלה בתפקידה כמעצמה מנדטורית, והיא נחשבה כמי שהתפטרה מתפקידה. עשרות שנות מאבק ומאמצים דיפלומטיים הביאו בסופו של דבר להקמת המדינה החדשה נמיביה, שזה עתה קמה והיתה. המנדט הבריטי על ארץ-ישראל איבד מתוקפו, בכל הנוגע לשטחים של ישראל וירדן, כאשר מדינות אלה הוקמו והוכרו על-ידי הקהילה הבינלאומית. אבל כללי המנדט חלים עדיין על הגדה המערבית ועל רצועת עזה, שעדיין לא הוקצו – לא לישראל ולא לירדן – ולא נעשו מדינה עצמאית. ירדן ניסתה לספח את חבלי יו"ש ב-1951, אבל סיפוח זה מעולם לא הוכר בעולם, גם לא על ידי מדינות ערב, וכיום זנחה ירדן את כל תביעותיה לגבי השטח.

מחלקת המדינה של ארה"ב מעולם לא הכחישה כי לפי כתב-המנדט יש "לעם היהודי" זכות להתיישב בשטח. במקום זאת היא אמרה שההתנחלויות היהודיות מהוות

זכות ההתיישבות של היהודים בארץ-ישראל שממערב לנהר הירדן, כלומר בישראל, בחבלי יהודה ושומרון, בירושלים וברצועת עזה, לא ניתנה לערעור. זכות זו מעולם לא בוטלה, וגם לא ניתן לבטלה אלא במסגרת הסכם שלום מוכר בין ישראל לשכנותיה. וייתכן שגם לא במקרה כזה, נוכח סעיף 80 של מגילת האו"ם, "הסעיף הפלשתינאי", שקבע כי "לא יתפרש דבר מדברי הפרק הזה כאילו הוא בא לשנות שינוי כלשהו בזכות מזכויותיהם של מדינות או עמים כלשהם, או בתנאיהן של התעודות הבינלאומיות הקיימות".

ממשלות מסוימות נקטו עמדה לפיה ההתנחלויות היהודיות בחבלי יהודה ושומרון הן בלתי-חוקיות על-פי אמנת זינבה מ-1949, העוסקת בזכויותיהם של אזרחים הנמצאים תחת כיבוש צבאי, בנימוק שאמנה זו אוסרת על הכובש להציף את השטח הכבוש באזרחיו. הנשיא קרטנר תמך בעמדה זו, אבל הנשיא רייגן חלק על דעתו, ואמר במפורש כי ההתנחלויות חוקיות, אלא שיש לעכב הקמת התנחלויות נוספות מפני שהן מהוות מכשול לתהליך השלום.

פירוש זה של החלטה 242 היה מאז ומעולם אבן הפינה של המדיניות האמריקנית. בהציגו את יוזמת השלום הגדולה, ב-1 בספטמבר 1982, אמר הנשיא רייגן:

עקבתי אישית אחר מאבקה ההרואי של ישראל להישרדות, מאז הקמתה של מדינת ישראל לפני 34 שנים, ותמכתי בו: בגבולות שקדמו ל-1957 היה רוחבה של ישראל בקושי 16 ק"מ בנקודה הצרה ביותר. הרוב המכריע של אוכלוסיית ישראל מתגורר בטווח ארטילריה של צבאות ערבים עוינים. אין בדעתי לבקש מישראל לחיות בצורה זו פעם נוספת.

אולם כמה אמירות ומעשים של ממשל הנשיא בוש (האב) בשאלה הערבית-ישראלית, ובייחוד נאומו ההרסני של מזכיר המדינה גיימס בייקר ב-22 במאי 1989, הסגירו דחף עז להתחמק מן ההחלטות כפי שנדונו וכפי שאומצו לאחר יוכוחים, ולהעניק לערבים את כל השטחים שבין קווי 1967 לבין נהר הירדן, לרבות ירושלים המזרחית. ממשל בוש (האב) ראה כנראה בחבלי יהודה ושומרון וברצועת עזה שטח "זר", שלישית ארץ-ישראל, שיש להחזיר אליו.

אלא שליהודים עומדת הזכות להתיישב שם בדיוק כשם שיש להם זכות להתיישב בחיפה. חבלי יהודה ושומרון ורצועת עזה מעולם לא היו חלק מממלכת ירדן, וניסיונה של ירדן לספח חבלים אלה לא הוכר בעולם, והיא כבר זנחה אותו. שני חבלי ארץ אלה הם חלק משטחי המנדט שעדיין לא הוקצו לירדן, לישראל או למדינה כלשהי, והם נושא לגיטימי לוויכוח.

זכות ההתיישבות של היהודים בחבלי יהודה ושומרון הואצלה להם על-ידי אותם הסעיפים של כתב-המנדט שמכוחם התיישבו היהודים בחיפה, בתל-אביב ובירושלים לפני הקמת מדינת ישראל. כתב-המנדט על ארץ-ישראל נבדל במובן חשוב אחד משאר כתבי המנדט של חבר הלאומים, שהיו משטרי נאמנות למען האוכלוסייה המקומית. כתב-המנדט על ארץ-ישראל מכיר בייקשר ההיסטורי בין העם היהודי ובין ארץ-ישראל, המשמש

החלת החוק בשטח כבוש

עיקרון נוסף של המשפט הבינלאומי עשוי להשפיע על בעיית ההתנחלויות היהודיות. לפי המשפט הבינלאומי, הכובש אמור להחיל את המשפט הקיים בשטח הכבוש ברמה המוניציפלית, אלא אם כן משפט זה מפריע לצורכי הביטחון או המינהל, או "עומד בסתירה לתפישות בסיסיות של צדק". מ-1949 עד 1967, כאשר ממלכת ירדן היתה הכובשת הצבאית של חבלי יו"ש, היא החילה בה את חוקיה, כדי למנוע מיהודי כלשהו להתיישב בשטח. הטענה שישראל, ככובשת, חייבת לאכוף חוקים ירדניים מסוג זה – השלכה בלתי-נמנעת מהחלת האמנה – היא אבסורד גמור. ביטול חוקי נירנברג היה אחד הצעדים הראשונים שנקטו בעלות-הברית לאחר שכבשו את גרמניה במלחמת העולם השנייה.

הציפייה הכללית של המשפט הבינלאומי היא שכיבוש צבאי יסתיים כעבור זמן קצר, ותחתיו תבוא מדינה, בעקבות שלום שיעשה באמצעות אמנה או בדרכים אחרות. במקרה של חבלי יו"ש, השטח היה כבוש בידי ירדן מ-1949 עד 1967, והוא מוחזק בידי ישראל מאז 1967. החלטות מועצת הביטחון 242 ו-338 קבעו כי מדינות ערב ומדינת ישראל צריכות לעשות שלום, וכאשר יושג שלום צודק ובר-קיימא במזרח התיכון, תיסוג ישראל מחלק מהשטחים שכבשה במהלך המלחמה ב-1967, אך לא מכולם. ההחלטות משאירות בידי הצדדים את ההסכמה על תנאי השלום.

מסקנה

המחלוקת על ההתנחלויות היהודיות אינה אפוא מחלוקת הסובבת סביב זכויות משפטיות, אלא סביב הרצון הפוליטי לגבור על הזכויות המשפטיות. האם ארה"ב מוכנה להפעיל את מלוא השפעתה בישראל, להעניק לירדן או למדינה ערבית חדשה את כל שטחי יו"ש, ולא לפי את ישראל לסגת לגבולות 1967. במשך כל הכיבוש הישראלי השתדלו מדינות ערב, בסיועה של ארה"ב, לדחוק את רגליהם של היהודים מהשטחים, כדי שהטענה כי חבלי יהודה ושומרון הם שטח "ערבי" תישמע סבירה יותר ברגע המתאים, או במשא ומתן לשלום. יש בישראל אנשים המצדדים בהתנחלויות מן הסיבה הפוכה: לחזק את תביעתה של ישראל למלא את תנאי המנדט ואת תנאי החלטה 242 בהסכם שלום, אשר לפחות יחלק את השטח. ■

הפרה של סעיף 49 באמנת זינבה הרביעית משנת 1949, העוסקת בהגנה על אזרחים בזמן מלחמה, כששטחו של אחד הצדדים החתומים על האמנה נכבש על-ידי מדינה אחרת החתומה עליה. האמנה אוסרת רבות מהשיטות הבלתי הומניות שנקטו הנאצים והסובייטים לפני מלחמת העולם השנייה ובמהלכה – העברה המונית של אנשים אל השטחים הכבושים או מהם לצורכי השמדה, עבודת כפייה או התיישבות, למשל.

סעיף 49 קובע כי הכובש "לא יגרש ולא יעביר חלק מאוכלוסייתו האזרחית לשטח שכבש". אבל המתישבים היהודים בחבלי יהודה ושומרון הם מתנדבים. הם לא "גורשו" ולא "הועברו" על-ידי ממשלת ישראל. התיישבותם לא נועדה בשום פנים לאחת המטרות האכזריות או לתוצאות המזיקות כלפי האוכלוסייה הקיימת, שאותן אמנת זינבה נועדה למנוע. יתר על כן, האמנה חלה רק על "מעשים של צד החתום על האמנה המבוצעים בשטחו של צד אחר החתום על האמנה". חבלי יו"ש אינם שטח של שום מדינה שחתומה על האמנה, אלא שטח של המנדט הבריטי שטרם הוקצה. קשה אפוא לראות כיצד יכול גם המוח הפשטני ביותר הקורא את האמנה, להחיל אותה על התיישבות יהודית בשטחי המנדט הבריטי ממערב לירדן. גם אילו התפרשה האמנה כאילו היא מונעת התיישבות בתקופת כיבוש, אין ביכולתה לעשות יותר מאשר לעכב את הזכויות שהוקנו על-ידי המנדט, אך לא לבטלן. זכויות אלה עשויות לבוא לקצן רק עם הקמתה של מדינה חדשה שתזכה בהכרה, או בסיפוח השטחים למדינה קיימת.

כתובעת של השטח, הכחישה ישראל שעליה לציית להוראות אמנת זינבה, אבל הודיעה שהיא תעשה זאת כמחווה של חסד. בתי-המשפט הישראליים מחילים את האמנה כמעשה שגרה, ולעתים פוסקים בניגוד לדעת ממשלת ישראל. אם נניח לרגע שלאמנה אכן יש תחולה כללית, ייתכן מאוד שישראל היתה מפירה את האמנה אילו גירשה פושעים פליליים לאזור, או עודדה התיישבות של אנשים שאין להם כל זכויות לחיות שם (אמריקנים, למשל). אבל כיצד ניתן להעלות על הדעת שהאמנה חלה על יהודים שיש להם זכות להתיישב בשטחים לפי המשפט הבינלאומי? זוהי זכות משפטית המעוגנת באמנה ומוגנת במפורש על-ידי סעיף 80 ממגילת האו"ם, הקובע, כזכור, כי "לא יתפרש דבר מדברי הפרק הזה כאילו הוא בא לשנות שינוי כלשהו בזכות... [שהוענקה לפי] התעודות הבינלאומיות הקיימות". בכל המובנים, זכותם של היהודים להתגורר בשטח שווה לזכותה של האוכלוסייה הפלשתינית הקיימת לחיות שם.

חדוות החיסול העצמי

נוכח האסטרטגיה הפלשתינית החדשה

רפאל ישראלי

האיסלאמיסטים ללכת כדי להשיג את מבוקשם. אך משפט מנהגם החיסולי גם לפת"ח, הארגון העיקרי של אש"פ שגדודי אל-אקצה שלו אימצו את האיסלאמיקה כמודל העדיף והיעיל ביותר להכריע את ישראל ואף דחקו לפעילות זו גם את נשיהם וילדיהם, אות היא כי גם אצלם חלה החמרה ביחסם לישראל, הקצנה בנכונות להקרבה, ובעיקר הכרה כי אין תוחלת למו"מ מדיני וכי רק המאבק האלים יפיק פירות-הילולים.

אשר על כן, כאשר גם הפת"ח וגם הרשות הפלשתינית ובראשה ערפאת יצאו בשבחי ז'ינבה, גם אם בלשון מחורצת ובשפה רפה, כביכול "בניגוד" לארגונים האיסלאמיים ששללו אותה (כמו כל הסדר אחר) מכל וכל – עמדת ההנהגה הרשמית של הפלשתינים נותרה כשהיתה: "הסכם" או "הבנה" אינם חוזה מחייב בין הצדדים, אלא דרך להשיג ויתורים מן היריב, לשדלו למלאם בטענות-שווא, בחלקות-לשון ובהבטחות להדדיות, אך משמילא את הדרוש ממנו, נסוגים הפלשתינים (ושאר ערבים) מהתחייבויותיהם, בכל העילות והתירוצים האפשריים. כך קרה לחווי השלום עם מצרים וכך להסכמי אוסלו ולמפת הדרכים. ורק פתי לא יבין את העמדה הבסיסית הלא-משתנה הזאת, כי "לסדר" ולהוליך שולל את האויב אין זו פחיתות כבוד, אלא אדרבא – מעשה שיש להתפאר בו.

בדיוק כמו מצרים, שהתחייבה לא לפעול צבאית נגד ישראל, אולם התחייבות זו אינה מהווה מכשול בפניה לסייע לפלשתינים דרך מנהרות רפיח; נשבעה כי תקיים יחסים נורמליים עם ישראל לאחר הנסיגה, והנה שגריר מצרים יושב בארצו יותר מאשר במקום שירותו בת"א; היא גם מונעת תיירות לישראל, מחרימה סחר, מלבה את אש האנטישמיות בשטחה ועושה בכל הזירות האפשריות "להחזיר את ישראל לממדיה הטבעיים". חוזה השלום עם ישראל חייב את היהודים לסגת, אך לא חייב את המצרים לשדרג יחסיהם ולנהוג כשותף לשלום.

בדיוק כך קיבלו גם הפלשתינים את עריהם ועוד שטחים שנוספו עליהם, והתחייבו לשים סוף לאלמות, התחייבו לפירוז, לכוחות משטרה האוחזים בנשק מצומצם ומוקפד, התחייבו להרוס את הטרור, לעצור את הקנאים האלימים, לשים קץ להסתה וכד'; אך דבר מאלה אינם עושים, כי רק ישראל מחויבת, לא הם. הם מבריחים נשק אסור ומייצרים עליו נוסף, טרוריסטים הולכים חופשי בחוצותיהם והופכים לשותפים של הרשות במקום לאויביה, ועוונותם לישראל חוגגת – בחינוך, באורח ההתנהגות, באלימות ובהצהרות המנהיגים.

היו אשר יהיו הדחפים הבלתי-ניתנים לשליטה של הווי-ז'ינבה, הם הווי-אוסלו, אשר הרבה דיו-חינם נשפך על אשליותיהם ועל הובלתם את מדינת ישראל שולל, תוך סיכונה והוקעתה ברבים, ועוד במימון זר – הם לא יוכלו לערער על כך כי אצל הפלשתינים, אותם הם מבקשים לשכנע בנימוקיהם התמימים, הם נחלו תבוסה ניצחת. ואין מדובר רק בארגוני הטרור האיסלאמיים, שאינם עוד מיעוט שאפשר לפוטרו בביטול, הממשיכים להזהירנו כי כל זרת מאדמת פלשתיני מיועדת ל"שחרור", אלא גם בפת"ח, הקבוצה הראשה באש"פ. ארגונו של ערפאת כביכול "בירך" על ז'ינבה, כפי ש"בירך" על מפת הדרכים, ובה בעת הגביר טרור. בעוד סיסמאות ההסדר בגרונם, נעה המטוטלת שלהם לכיוונים חיסוליים ברורים, הרחק מהסדרי שלום. האסטרטגיה החדשה של ז'ינבה, שהוסיפו לגיבושה קריאות ההיסטריה והיאוש שלנו, יש בה כדי לצמרר כל ישראלי שוחר שלום המחפש שותף להסדר, אם אינו חפץ להסתפק בשלום עצמי שיביא גם לחיסול עצמי.

הלשון הכפולה בשבחי השלום

הודנה, אותו "שלום" שכה רבים בתוכנו מייחלים לו, מתוך יאוש או אשליה עצמית, אינה אלא הפסקת-אש טקטית וזמנית שלא תוביל לשלום, אלא תזמן לאויבינו עת לאסוף כוח כדי להיכון למתקפה הבאה עלינו. אין פלא שיצאה היא מבית מדרשו של החמא"ס, שהותש תחת כובד מכותינו והיה זקוק למרווח נשימה שאסור לנו לתת לו. זהו אותו החמא"ס, שבעת דיוני-הנפל בקהיר, הכריזו מנהיגיו שלא יוותרו על אף גרגר של אדמת א"י. זהו צו אלוהי עבורם, בהיות אדמת הקודש ווקף, ולכן הם חוזרים ומדגישים כי על קודשיהם הם אינם רשאים לוותר; אחרת, על מה יישאו ועל מה ייתנו? זוהי עמדתם מתמיד, נחושה וגלויה, ורק שוטים חסרי-דעת היו מתפתים לראות בה פרוודור לשלום-קבב.

פעולות האיסלאמיקה שהעתיק החמא"ס מן החיובאללה בלבנון, באו לבטא בצורה דרמטית, אכזרית ובלתי-מתפשרת, על מה המאבק וכמה רחוק מוכנים

מבין ספריו האחרונים של המזרחן פרופ' רפאל ישראלי: *Islamikaze: Manifestations of Islamic Martyrology; War, Peace and Terror in the Middle East* (הוצאת פרנק קאס, לונדון, 2003). במרץ 2004 עומד לראות אור (בהוצאת Sussex) ספרו: *The Impact of the Iraq War on the Arab and Muslim Worlds*.

על כן המנהיגות של אש"פ, ובכלל זה ערפאת, "חגגה" בהבנות זינבה את נסיגות ישראל עד תום, וגם את שובם הצפוי של הפליטים לביתם, ולא אבתה לקבל, אפילו ברמז, פשרה כלשהי על "זכויות השיבה" שהלומי-זינבה אצלו כה מנסים למסמר בתוך ראשינו. הרשות הפלשתינית באופוריה על כי נתקבלה החלטת או"ם 194 כבסיס להבנות, וכל פירושה המקלים של בייליך-בורג-גרוסמן, הרואים מפרי-רוח יותר ממה שאומר הנוסח, נדחים באחת על-ידי כל דובר פלשתיני שדן בהם, לרבות אלה שהשתתפו בחגיגות זינבה. והא-ראיה: בעוד הצוות הישראלי מקפץ על הבמה ועולז בהתרוממות-רוח (ולואי והיה על מה), הפלשתינים, אם לא מילאו פיהם מים מחשש מפני המצפה להם בביתם מן ההמונים המפגינים על כי נציגיהם העזו "להסכים" על משהו עם ישראלים נקלים, יצאו בנאומו שטנה נגד ישראל וממשלתה, עד כי אפילו הו-זי-זינבה לא יכלו להסתיר את מבוכתם וחיפיון ראשם. אך לא ותרנים ואנשי שלום כמותם יירתעו אפילו ממבוכות בלתי-צפויים אלה, ועל כן הרכינו ראש, דימו שירוד גשם ברכות מעל לראשם, ולא חשו כלל בריקות העם הפלשתיני. לשון אחר: שוב, בעוד ישראל מחויבת לנסיגות, לויתור על ביטחונה, לשעבוד עתידה, שטחה ותושביה לוועדות בינלאומיות לרוב, הם, הפלשתינים, לא התחייבו אלא במשורה לנוסחים מילוליים שאפשר לפרשם לקולא לקהליהם, כפי שאמנם עשו.

הנה, נביל שעת' המתון, התבטא בריאיון לביטאון הרשמי של הרשות (אל-ח'יאת אל-ג'ידדה, 2.12.2003), כי "הפלשתינים לעולם לא יוותרו על זכותם לשוב לבתיהם, והם לא יישאו ולא ייתנו אלא על דרך ביצוע השיבה". מחרה אחריו יו"ר הפרלמנט, רפיק אל-נת'שה, כי "כפי שבעיית הפלשתינים החלה עם הפליטים, היא לא תיושב אלא עם שוב הפליטים לבתיהם. למי שסבור כי ניתן להשיג שלום על חשבון זכויותינו, ייאמר, שילכו לעזאזל כל יוזמות השלום!" (זאת באותו גיליון עיתון ששמו, כמה אירוני: "החיים החדשים", בעוד הם חוזרים על זמירות ישנות שחשבנו כי נשחקו ועברו מן העולם). ועוד מחותמי זינבה, כמו קדורה פארס וחאתם עבד אל-קאדר, הודו כי תכליתם להביא לפילוג בחברה הישראלית ולגרום למפלתה של ממשלת שרון.

האסטרטגיה החדשה של פת"ח

ל הטיפולים הקוסמיים בתהליך השלום לא הביאו אם כן לתמורה בעמדות היסוד של הפלשתינים – ודאי לא בשוליים וב"קיצוניים" שבהם, בראשם התנועה האיסלאמית, שחלומותיהם נותרו עם מסר היסולי כשהיו ואשר אינם בושים להכריז עליו בגלוי ומסרבים גם להודנה זמנית שלא על-פי תנאייהם; אבל גם לא בלוח-הזמנים של אש"ף החילוני, כביכול, הוא הפת"ח, אשר יצא בכרוז לכל רחבי ישיע בחודש דצמבר 2003 ובו דחייה מפורשת של כל ניסיון ליישב את סוגיית הפליטים בתוך מדינה פלשתינית עתידית, וביקורת נוקבת על "המשטר הנוכחי שנתן פתח ליוזמות כאלה תוך התעלמות משאיפות העם". הכרוז מזהיר מפני יצירת מחלוקות בתוך העם הפלשתיני, שעלולות להוביל למלחמת אזרחים, וקורא לעמדה פלשתינית מאוחדת שתעמוד בנחישות על "זכויות

השיבה" של הפליטים הפלשתינים. החידוש הנו ב"דרכי הנועם" בהן מבקשים מנסחי הכרוז להביא לכיליונה של ישראל, במקום דרכי המאבק המזוין האלים שהיו לחם-חוקם עד כה.

לאסטרטגיה החדשה שלו מתווה הפת"ח חמישה עקרונות, שלדידו אינם ניתנים לערעור או לוויכוח:

1. הואיל וזכות השיבה הנה העמוד המרכזי של המאבק הפלשתיני, המסד לקונצנזוס שלו והחלום של שני-שלישים מבניו (השליש הנותר כבר יושב בישיע ובישראל גופא), הפת"ח דוחה את כל יוזמות השלום, לרבות אלה של בייליך-אבו מאזן, נוסייבה-אילון והבנות זינבה, המעזות לשלוח ידם בקונצנזוס זה.

2. המשטר הפלשתיני, במקום לדחות יוזמות אלו ולהתייצב נגדן, עסוק במריבות על השלטון, בנפוזים, בשחיתות פולשנית ובמלחמות כוחניות וקטנוניות.

3. הקמת מדינה פלשתינית על גבולות 1967 איננה חלק מן הקונצנזוס האסטרטגי של הפלשתינים, אלא תהליך שאושר במל"פ של 1974 (תורת השלבים), בעוד אשר זכות השיבה הנה המנוע של המהפכה הפלשתינית בכללותה. אם המצב דורש טקטיקה חדשה, הרי מוטב להקריב את המדינה הפלשתינית המקוצצת בגבולות 1967, ולהשתמש בכך ככלי מיקוח כדי להשיג את זכות השיבה הבסיסית, התמידית והחשובה יותר. המדינה הפלשתינית הנה צורך ביטחוני של ישראל, ולמנגנון הרשות הפלשתינית אינטרס מובנה לדבוק בה. לכן עדיף לוותר על המדינה הגדועה ולא על חלומותיו, שאיפותיו וזכויותיו של העם.

4. ניתן להשיג שלום-אמת בין שני העמים (חידוש גדול!) בתוך מדינה דמוקרטית וחילונית אחת (חזרה לנוסחאות שנות ה-70), בה יוכרו זכויות שני העמים, לא יהיו בה גבולות, חומות ומחסומים, אלא יחזרו בניס (פלשתינים כמובן) לגבולם, כך "שכולם ירוויחו ואיש לא יפסיד" (פרט לישראל, כמובן, אך זהו פרט קטן).

5. כהכנה לבאות, יש לבנות מוסדות פלשתיניים דמוקרטיים, החל בוועד המרכזי של פת"ח, בחירות מקומיות, המועצה המחוקקת, הנשיאות והמל"פ, כדי להגן על הבית הפלשתיני מכל פגעי השחיתות הפוליטית והכלכלית האוכלת בו בכל פה, ולעצור את ההידרדרות אל התהום.

המתכון החדש-ישן של פת"ח הנו ברור לחלוטין: דחה את המדינה הפלשתינית הקצוצה, הקדם רפורמות-פנים בישות הפלשתינית הקיימת, וצא בפעולות הסברה בקרב הפלשתינים, בבית ובנכר, תחת הסיסמא: "שיבה תחילה, ושלום לשני עמים במדינה אחת אחר-כך". מנסחי הכרוז אינם מסבירים מי יאפשר את השיבה תחילה, בטרם תיבלע ישראל במדינה ה"דמוקרטית" העתידה להישלט על-ידי הרוב הפלשתיני. מנסחי התוכנית טוענים כי בכך לא יהיה עוד צורך ב"פשרות מכאיבות" לאף צד ויבוא השלום (של

בית-קברות) על היהודים שאיבדו את עצמאותם ועל הפלשתינים שזכו בה. בעיניהם, כל שלום שמתיר שני שלישים מן העם הפלשתיני מחוץ להסדר, בהיותו מחוץ לטריטוריה של ישיע, לא יוכל להיות אלא הפסקת-אש (מכאן ההודנה שהכל דוברים בה), שהיא זמנית לפי טיבה ורק ביילין-בורגרוסמן-עוז וחבריהם להזיה רואים בה מילוי חפצם, רחמנא ליצלן.

האם נאזין ונשכיל?

הנה, עינינו הרואות שהזרם המרכזי של אש"פ, ולא רק ארגוני הטרור האיטלאמיים, דוחים את כל ההסדרים ההזויים, כל אחד מטעמו: החמא"ס – כי איננו מקבל את הרעיון של אף מדינה יהודית ואפילו כגודלו של בול דואר (אם להשתמש בביטוי המפורסם של עלי ג'ינאח, שדרש כי פקיסטן תפרוש מהודו), ואשר תביעתו החיסולית היא עקרונית, איכותית, דתית, מקודשת ואיננה נתונה למיקח וממכר; ואילו הזרם המרכזי של אש"פ, הפת"ח – בניגוד לפרשנויות מקלות אצלנו לעת אוסלו, ואפילו לעת הכרזת אלג'יר ב-1988, לא קיבל אף הוא את עקרון חלוקת הארץ לשני עמים. גם כאשר המל"פ של אלג'יר קיבל את עקרון החלוקה, התבסס זה על החלטת הרס וחורבן ולהביא לקצה של המדינה היהודית. ראו מה הם מחוללים כיום, בגבולות שהם פחות נוחים להם, ומתוך הרשות הפלשתינית המצומקת. צאו וחשבו מה היו מעוללים לו היה הכל פרוץ, הגישה שלהם חופשית וגבולות המדינה בלתי-ניתנים להגנה.

יש משהו תמים באמונתם של ביילין וחבורתו, כי אם "רק יהיה הסכם", הסכם כלשהו, יש בידיהם ערובה לשלום ולהסדר קבע. מה חסר לאוסלו, לאוסלו ב' ודומיהם? האם לא היו שם מאות עמודי הסכם, עם מפות, צבעים, אזורים, נספחים ומכתבי לוואי? ולמי הם סייעו, אם ביום פקודה ממאנים השותפים לבצע ורק תובעים מאיתנו, בגיבויים של שאר ערבים וכמה אירופים, שאנו נוציא לפועל את חלקנו גם אם הם חטאו בהתעלמות מחלקם? אשר על כן, השגת עוד

הסכם לא תעלה ארוכה לבעייתו של עם ישראל, אלא אולי תביא תהילה (גם היא זמנית ומפוקפקת) לאנשי-חלומות שמסרבים אפילו ללמוד מן הניסיון ולהפיק את לקחם.

המרצע יצא מן השק, לכל החפצים להביט בו, למשש אותו, לחוש בדוקרנותו: מטרת הפלג המרכזי של אש"פ היא להפוך את שעון החול הדמוגרפי, שמפניו יצאו בהולים לזינבה אנשי השמאל, לאיום המרכזי על ישראל, כדי לאלצה להתמוגג תחת מרותו של הרוב הפלשתיני החזוי למדינה "דמוקרטית-חילונית" אחת. וכך יצא, למרבה האירוניה, שמפאת השוט שהצליף בהם לאורך ל"הסכם" החדש, הם דווקא נמצאים מדרבנים את הרוב הפלשתיני לסרב למדינה מקוצצת, לשבת באפס מעשה (לא כולל עשיית ילדים) בעוד השעון מתקתק, עד כי תיפול ישראל כולה לחיקם כתאנה בשלה.

בשטח, ובהתאמה למצב דברים זה, לא זו בלבד שהפלשתינים חותמי זינבה אוימו בחייהם, לאמור כמה הם מנותקים מן הקונצנוס העממי, אלא קבוצה של כ-70 אינטלקטואלים פלשתיניים בארה"ב ובמערב חתמה ממרחק בטוח על עצומה הקוראת לפלשתינים להחרים את זינבה. עליהם נוספו כמה לא-ערבים, ביניהם כמה מבני-עמנו על-פי שמותיהם, שתמיד חומדים לקשט את רשימות אויביהם, בחדוות חיסול עצמי שקשה לרדת לעומקה. ועילתם – כי אין ב"הבנות" ההן כדי להבטיח ולשמור מכל משמר את זכות השיבה הקדושה.

הטרגדיה הגדולה שלנו היא שלא די בערביי ישראל – שנוספו גם הם על שונאינו, בהצטרפם כאחד למאוויי השיבה של אחיהם כדי להביא לחיסולה של המדינה היהודית בעוד שאת מנעמיה אין הם חפצים לעזוב וצורכים מהם בכל פה – אלא שיהודים טובי-לב ותמימי-דעת יוסיפו בחיזוריהם הנואשים ל"שלום" הזוי, בפחדיהם מן האיום הדמוגרפי הממשי הבא עליהם לכולתם, באיוויי הבלתי-מוסבר להמיס את מדינתם, ובהוקעת ממשלתם נוכח הגויים כסרבנית לעילא, ודווקא הם יעודדו את הפלשתינים לסרב לפשרה ולהסדר עמנו, ויסייעו במו ידם, ושלא בטובתם, להביא את מדינתם לקצה. ■

פוליטיקאים יש להחליף בתדירות גבוהה כמו חיתולים, ומאותה הסיבה.

אמברוז בירס

תסמונת השמאל הבינלאומי האנרכיסטי: "מסמך זינבה"

דוד בוקעי

בחוסר אחריות משווע. ביטוי מוצלח למציאות קשה זו נמצא בהתייחסות בעיתון הבריטי הטיימס מיום 15 בדצמבר 1938:

מחרחרי המלחמה [צ'רצ'יל ותומכיו], המבקשים לצאת למלחמה, אותם יש לשפוט, להעמיד לקיר או לתלות... מעולם בהיסטוריה של אנגליה לא היה ראש ממשלה דוגמת צ'מברלין, שהשיג בתשעה חודשים הישגים כה רבים אצל צ'כוסלובקיה והיטלר במינכן.

ועל דברי הבל פושעים אלה הגיב צ'רצ'יל:

בחרתם בקלון מִפְּחַד מלחמה, קיבלתם את הקלון ואת המלחמה גם יחד.

ואכן, יאן מסריק יכול להעיד מהמקרה של צ'כוסלובקיה על תוצאות ומשמעויות התבוסות:

אומה אשר גוּוה שבור לא תינצל, אפילו יהיה לכל אחד מאזרחיה טנק בחצר ומטוס על גג ביתו.

עם זאת, צריך לקבוע כי הבייליניזם-צ'מברליניזם מבטא תופעה אוניברסלית המנותקת מהאישיות עצמה: זוהי חתרנות מרושעת נגד אושיות קיומם של ישראל והעולם החופשי; זוהי פעילות אנטי-דמוקרטית כנועה במסווה של "לפלפיות" ו"חנוניות", למען הנתנות אנרכיסטית; זהו הסוס הטרויאני של רודנים נוסח ערפאת והיטלר בחסות סיסמאות-כזב של שלום עולמי; זוהי קואליציה עם תקשורת מתמסרת שהופכת חבורה פוליטית שולית למדינאי-ענק גדולים מהחיים; זוהי אמונת כוזב משיחית אשר טוענת כי להיסטוריה יש סוף, "הפי-אנד" של שלום כולל וחיי אידיליה.

"הוכחנו" כי יש עם מי לדבר

מסמך זינבה רצחני ומסוכן יותר מהסכמי אוסלו. כי הסכמי אוסלו עסקו בגבולות 1967 לאחר שהכניסו פנימה את ערפאת, ואילו מסמך זינבה כבר עוסק בגבולות 1948 ומתכוונן לתוכנית החלוקה מ-1947; כי הסכמי אוסלו הביאו על העם היהודי את הטרור הרצחני בהיסטוריה, ואילו מסמך זינבה מקרב את ישראל בצעדי ענק בדרך לחורבן הבית השלישי; כי מסמך זינבה עוסק בחתרנות נגד הדמוקרטיה בישראל; כי הוא מבטא פוטש מאורגן להפלת ממשלה חוקית; כי הוא מייצג שאיפה בולשביקית להעלות ממשלה שמשפתת פעולה עם הפלשתינים.

אומה אשר גוּוה שבור לא תינצל

המציאות הגיאופוליטית והתרבותית העולמית, מורה כי אנשי השמאל בישראל ובעולם הם הגורם המרכזי המונע את ניצחון הדמוקרטיות על רודנים המסכנים את שלום העולם. בעבר היה הימין הפשיסטי הסכנה העיקרית לקיום היהודי, באמצעות אנטישמיות רצחנית. כיום הסכנה העיקרית לקיום מדינת ישראל היא השמאל הפשיסטי. בישראל הוא עושה זאת תחת הכותרת של הסכמי שלום הזויים של קץ ההיסטוריה, ואילו במערב הוא קורא בגלוי להשמיד את ישראל, שנתפשת כמקור כל הצרות, המחסום לחיים הטובים.

שני אירועים שהתקיימו במקביל ממש, מבטאים את ההתנהגות חסרת-האחריות, את האידיאולוגיה האנרכיסטית ואת ההתנשאות של השמאל בישראל ובעולם: אירוע ראשון היה הפגנות סוערות בלונדון של מאות אלפי אנשי שמאל המובלים בידי ערבים ומוסלמים פנאטיים, נגד הנשיא בוש; אירוע שני היה פעילות חכמי אוסלו ההזויים בחתימה על "הסכם זינבה".

האירוע הראשון מבטא את האיוולת של השמאל הנהנתן במערכת הבינלאומית, המתעלם באופן נפשע מהעובדה שהחברה המודרנית עומדת בפני מתקפה חסרת-תקדים של מוסלמים פונדמנטליסטים, הם ההונים החדשים; והאירוע השני מבטא את האיוולת של השמאל בישראל, המסכן את קיומה של המדינה בחתימה על הסכמים מנותקים מהמציאות, באמצעות כספים מאירופה.

שני האירועים הללו מדגימים את האידיאולוגיה של השמאל; ממחישים את העיוורון הפוליטי המוחלט שלו; מסמלים את אינטרנציונל השנאה שלו; מהווים מסלול כניעה נוסח מינכן אשר בו מככים צ'מברלינים-ביילינים בסיסמה "שלום לדורות". זוהי תבוסתנות צרופה, כניעה מוחלטת לרודנות ולטרור, שאליה התייחס המצביא דאגלס מקארטור, בספרו: Reminiscences, ע' 63:

התבוסתן עיוור להיסטוריה וללקח הנלמד ממנה המורה בבירור כי התבוסתנות מובילה למלחמה קשה ואכזרית שבעתים. אין מקרה אחד בהיסטוריה האנושית בו התבוסתנות הביאה לשלום שלא היה אלא תרמית גמורה.

בשני האירועים עומדת התקשורת בכל מאודה לצד אנשי השמאל כ"חברת הערצה הדדית", ומקדמת את עניינם

המזרחן ד"ר דוד בוקעי מלמד מדע המדינה באוניברסיטת חיפה. פרסם ספרים רבים בנושא האיסלאם והמזרח התיכון.

במדינת ישראל כמדינת העם היהודי, ולא למשל "מדינת כל אזרחיה".

ב. **זכות השיבה:** כאן ההטעיה החמורה ביותר, שגובלת בשקר מוחלט ועיוות המציאות. לא רק שזכות השיבה לא בוטלה, אלא בהסכם נקבע במפורש כי החלטה 194 והחלטות אחרות של האו"ם יהיו הבסיס לפתרון בעיית הפליטים. מישהו זוכר את מאות ההחלטות העושקות והמרושעות של מוסדות האו"ם, שהפכו את ישראל למצורעת, פאשיסטית, נאצית? במחצית שנות ה-80 קבע אבא אבן, כי אם תועלה באו"ם הצעת החלטה כי עקב קיומה של ישראל כמדינה יהודית-ציונית כדור הארץ הוא שטוח – 176 מדינות יצביעו בעד. יתר על כן, הדוברים הפלשתינים והתקשורת מכחישים מכל וכל כי הם ויתרו על זכות השיבה. כעת, מניסיון העבר, למי להאמין? אך השערורייה השקרית לא תמה. על-פי ההסכם, לא רק כל הפליטים ולא רק אלה שחזרו יהיו זכאים לפיצויים, אלא גם מדינות ערב, ש"אירחו" את הפליטים מאז 1948. ואם דבר זה עדיין לא מביא לבחילה, מדובר בהסכם על פיתוח "דרכים מתאימות להנצחת הכפרים והקהילות שהיו קיימים לפני 1949". אכן, הם השתגעו לחלוטין: מישהו מסוגל להפנים את המשמעויות המעשיות של סעיף זה על חייו הציבוריים?

ג. **מסדרון יבשתי:** ואם בשקרים ובהטעיות עסקינן – בהסכם מוזכר מסדרון יבשתי בריבונות פלשתינית בין יהודה ושומרון לבין עזה, אך הוא אינו משורטט במפה. במסמך שהוכן ברשות הפלשתינית לפני מספר שנים מדובר ברוחב של חמישה ק"מ בין חברון לבין עזה.

ד. **ירושלים:** כאן מדובר בבדיחה של ממש. ההסכם מבטיח "הכרה בחשיבותה של ירושלים ליהודים". מה זה אומר? האם המוסלמים הכירו אי-פעם, בכל ההיסטוריה שלהם, בחופש פולחן לאחרים? בהסכמי אוסלו מדובר על שמירת קבר-יוסף והתפילה היהודית שם. ומה מתרחש במציאות? האם הפלשתינים מכירים בזכותו של עם ישראל להרחיבה? וכיצד ישראל אמורה להגן על זכויותיה בירושלים על-פי הסכם זה?

לוליינות דיאלקטית

פופסור חנה ארנדט, חוקרת המשטרים הטוטלי-טריים, לימדה אותנו כי התנהלותם כחברות סודיות איננה סותרת את העובדה שהם מצהירים תמיד, בגלוי, על כוונותיהם. צריך רק לקרוא ולהפנים את המשמעויות. אכן, אין שום שינוי בתביעות הפלשתיניות, ואין שום ויתור ופשרה, אלא רק ניסוחים פתלתולים של אנשי שמאל הזויים בישראל. התופעה המאפיינת מתבטאת בדברי ברברה טוכמן אודות פיליפ השני, מלך ספרד, שהיה "אטום מכל המלכים, אך שום דבר לא שכנע אותו כי מדיניותו איננה ממש מצוינת". כהוכחה לכך נמצא את

ביטוי למציאות זו היה העימות בין השר ד"ר עוזי לנדאו לבין דוד קמחי, ב-16 בנובמבר 2003. השר לנדאו שאל את קמחי אם מפגשים וחתימה על הסכמים של אזרחים פלשתינים, על אחת כמה וכמה אנשי אופוזיציה פרלמנטרית עם נציגי אויב בעת מלחמה, היו יכולים להתקיים בארצות-הברית, וקמחי ענה: "לא, בוודאי שלא"; "האם הם יכלו להתקיים באנגליה?" ושוב קמחי ענה: "בוודאי שלא". "ומדוע אתם עושים זאת בישראל?" שאל השר לנדאו, וכאן התשובה המצמררת, ההזויה, של קמחי: "הוכחנו כי יש עם מי לדבר". אתם מבינים, השר לנדאו מדבר על קיום חוקים וערכי הדמוקרטיה, וקמחי עונה כי הם הוכיחו שיש עם מי לדבר.

זוהי מהותו של השמאל בישראל: פעולות אלו הן בלתי-חוקיות בדמוקרטיה המערבית, והם יודעים ואומרים זאת. אך להם מותר. הם נאבקו כדי למנוע מישראל לעשות "סדר חדש" בלבנון, אך להם מותר לעשות "סדר חדש" בפלשתין, שעלול להיות חיסול המדינה הציונית והבאת ישראל אל הסף הקיומי.

להם מותר

החתרנות האנטי-דמוקרטית טבועה במהותו של השמאל הפושט נגד הממשלה מבטא את חוסר-רצונו לקבל את גורדינו של הבורח. הם היו, ונתרו, אותם מתנשאים הטוענים לשליטה מוחלטת על האמת; הם ממשיכים להיות אותם שחצנים בחסדי האנרכיזם שיודעים יותר טוב מהעם; והגרוע מכל – הם תוקפים את מתנגדיהם בחוסר-סובלנות מוחלט ובסתימת-פיות בולשביקית. להשגת מטרה זו יש בידם כלי מרכזי: ההאשמה כי מילים הובילו לרצח פוליטי, כי הסתה הורגת. אמור מעתה, יש להם חיסיון לעשות כאוות-נפשם, כולל מעשים פוליטיים נפשעים, בלתי-חוקיים בעליל – ובר-זמן לסתום פיות לאחרים. אכן, זהו חזיון מזעזע: להם מותר הכל – לחתור, להדיח, לקעקע את אושיות המדינה והדמוקרטיה, להיות משתי"פים של ערפאת – אך אותם אסור לבקר כי זו "הסתה" ו"מילים הורגות".

הטעיה, הסתרה והונאה במסמך ז'נבה

אנו מבקשים לעמוד בקצרה על שלושה היבטים בלבד ב"מסמך ז'נבה" (תוך ידיעה ברורה ומלאה כי כמעט כל סעיפי המסמך כולם פוגעים מהותית באינטרסים של ישראל):

א. **מדינת ישראל היא מדינת העם היהודי:** אין כל התייחסות להגדרה כי מדינת ישראל היא מדינת העם היהודי. סעיף בהסכם קובע: "מאשרים כי ההסכם מסמן הכרה בזכותו של העם היהודי לישות מדינית, והכרה בזכות העם הפלשתיני לישות מדינית, בלא לפגוע בזכויות של כל צד להסכם". זה אמור, למשל, כי הישות המדינית היהודית יכולה להיות בטימבוקטו, לדברי פרופסור שלמה אבינרי, ואין בכך הכרה במדינת ישראל כמדינת העם היהודי. במקום אחר כתוב, כי "הצדדים מכירים בפלסטין ובישראל כבתים הלאומיים של עמיהם", אך אין בכך הכרה

את ההסבר המוצלח ביותר למסמך זינבה סיפק צירלס קראוטהאמר, מהוגי הדעות הבולטים בארה"ב כיום:

הסכמי אוסלו הביאו את ישראל לעידן הטרור הגרוע ביותר בהיסטוריה שלה. באוסלו מכר ביילין את נשמת ישראל, ובמסמך זינבה הוא מוכר גם את גופה. ביילין מוביל להסכם שמכניע את ישראל. זה איננו הסכם שלום, זהו נייר התאבדות.

בדברים דומים מתייחס למסמך זינבה הפובליציסט וויליאם ספייר, שאמר כי מסמך זה הוא מסוג פתרונות הקסם המנותקים מהמציאות, המתייחסים לסביבה וירטואלית וסטרילית. ופרופסור שלמה אבינרי מתרעם: "האם יוזמי מסמך זינבה זכאים לשקר לציבור במצח נחושה? ומסכם: "מי היה קונה מכונית משומשת מאנשים אלה? אני לא!"

אכן, בהקשר זה, שוב מושמעת גישתו הריאליסטית של הנשיא בוש, כי את ערפאת צריך לסלק. ושוב עולים דבריו החכמים של הפילוסוף ראבל (מחברו של הספר הידוע Defeated (Why the West):

הלוליינות הדיאלקטית באמצעותה מטהר השמאל כל שרץ פוליטי ורוצח-המונים, מסטאלין ולנין עד הנקר וקאסטרו, הגיעה לשיאה הגרוטסקי בתמיכה בערפאת.

יש לקבוע כנראה כי מנהיגי מדינות אירופה יתפכחו ויפנימו את סכנות האיסלם הפונדמנטליסטי והתוקפנות הערבית, הרבה לפני שהשמאל ההזוי והמשיחי בישראל יתפכח משיכרון ההסכמים עם הפלשטינים ויפנים את שאיפתם החיסולית. ■

התייחסותו של עורך-דין יואל זינגר, ממנסחי הסכם אוסלו, ומתומכיו הנלהבים, בביקורתו לספר של אורי סביר, בהארץ:

טיטות הסכם אוסלו היתה כתובה ביד בלתי-מקצועית. הרעיונות נטו מדי לצד העמדה הפלסטינית. החלטתי להזהיר את הצד הישראלי בצורה בוטה ביותר מלחתום על ההסכם. לחרדתי הרבה, הונחתי לקבל את הטיוטה הקיימת ולהכניס בה רק תיקונים מינימליים. למרות כל מאמצי למזער את התיקונים, הוכו נציגי אש"פ בהלם, משום ששמטתי מידיהם הישגים שהצליחו לחלוץ. הנורבגים רטנו, כי במקום לטייל בעיר כמו כולם, אני מתעקש להתמקד בתיקון הניירות. ואני כעסתי על הישראלים שקראו לי באיחור, תוך הכנסתי למיטת סדום של הטיוטה הקיימת.

עדות זו מבטאת יותר מכל את חוסר-האחריות הפושעת, את העבודה הרשלנית של חכמי אוסלו, שטיילו בעולם וביערות נורבגיה במקום לדאוג לאינטרסים של מדינת ישראל. אכן, כזה בדיוק גם מצבו של מסמך זינבה. את ההסבר לתמיכת ערפאת בהסכם (על אף עדותו של גיבריל רגוב כי ערפאת אפילו לא קרא אותו), ניתן למצוא בדברי ממדוח נופל, יועצו הצבאי של ערפאת, בעיתון הרשמי של הרשות הפלסטינית, אל-חיאת אל-ג'דידה:

מה שהוצע לפלסטינים בטאבה טוב יותר ממה שהוצע לפלסטינים בקמפ-דיוויד. אבל מה שהוצע בים-המלח [הדיונים שהובילו לניסוח מסמך זינבה], מהווה התקדמות פי שתיים יותר אפילו מיוזמת קלינטון.

ה"מרכבה" בעקבות ה"לביא"

עמנואל וינסטון

ולסיוע-קרקע. ישראל עומדת, תמיד, מול מדינות ערביות המסוגלות להטיל למערכה מספר רב של חיילים, לספוג אבדות גדולות, ועדיין יישארו להן עתודות כוח רעננות לסיוע לכוחותיהן. לאחר שוויינברגר (ועוזרו, דוב זקהיים) ראו את ביצועיו המוצלחים של ה"לביא", הם החלו ללחוץ על ישראל לבטל את ה"לביא" תמורת כסף של מטוסי F16 תוצרת "ג'נרל דיינמיקס". וויינברגר רצה לא רק להגדיל את מכירות ה-F16, אלא גם לסלק מן השוק מטוס עדיף וזול יותר שעלול להתחרות במוצרים של ארה"ב. וויינברגר הטיל על דוב זקהיים, יהודי שומר מצוות, לערער את ביטחונה

הם נוכל לוותר על העגה הצבאית בשאלה מדוע לא ניתן להחליף את טנק המרכבה במק"ע (מערכת קרב עתידי – FCS - Future Combat System) של הצבא האמריקאי? יש כאן חזרה על מזימתו של קספר ויינברגר, שחיסל בהצלחה את מטוס ה"לביא" הישראלי. ה"לביא" היה המענה הישראלי למטוס קרב הנחוץ לעליונות אווירית

עמנואל א. וינסטון [Winston] הוא מומחה ופרשן לענייני המזרח התיכון, שיקאגו, ארה"ב.

הלביא

F-16

ביטול פרויקט הלביא והחלפתו ב-F-16 קטע באיבו את ייצורו של מטוס קרב ישראלי עדיף, המתאים לזירה וזול בהרבה ממתחרה האמריקני. כך חיסלה ארה"ב מתחרה פוטנציאלי בשוק העולמי ויצרה תלות אסטרטגית של ישראל במערכת נשק עיקרית. אם יופסק פרויקט המרכבה תחזור על עצמה השגיאה ההיסטורית של פרשת מטוס הלביא.

ה"מרכבה". טנק ה"מרכבה" תוכנן בשנות ה-70 ללוחמת מדבר ולתנאי הקרקע הסלעית של רמת-הגולן, במטרה לתת הגנה מרבית לצוות. ל"אברמס" יש עדיין בעיות חמורות: המנוע שואב אליו חול, ושעות הפעולה שלו מעטות מדי בין טיפולי התחזוקה למערכות המתלים, הזחלים, המנוע, מערכות הירי וכו'. ה"אברמס" תוכנן בעיקר לקרב בזירה האירופית ולא בחולות המזרח התיכון.

"המרכבה" השתתף בכל מערכה צבאית בעשרים השנים האחרונות, והוא הנשק הקרבי הנבחר של מפקדי צה"ל, המתמודדים עם טרור מאורגן בשטחים שבשליטת אש"פ. אין מערכת אחרת המעניקה לחיילים הגנה טובה יותר מאש נק"ל, מטעני-צד וטילי-כתף. אילו אימצה את ה"מרכבה", היתה ארה"ב מקבלת טנק טוב יותר ללחימה (במיוחד במדבר), טנק שמבטיח הגנה טובה יותר לצוות. אלא שגורם ה"לה"כ" (לא הומצא כאן) הוא המכריע. "מרכבה 5" הוא הדגם החדש ביותר, הכולל מערכות שנוסו בקרב, ובזכותן הוא הטנק המתקדם ביותר בעולם.

חידוש אחד מרבים ב"מרכבה" הוא "שריון אקטיבי" משופר, הסופג את האנרגיה הקינטית של הפגז ומפוצץ אותו לפני שיוכל לחדור לטנק ולפגוע בצוות. ל"מרכבה" גם תותח 120 מ"מ עם קדח-קנה חלק שמסוגל לירות תחמושת מונחית, מערכת ייצוב משופרת לתותח וחיישני בקרת-אש וירי-לילה מתקדמים. הצוות יושב בתא-לחץ ממוזג-אוור המאפשר לטנק להילחם בסביבה רווית נשק ביולוגי או כימי. תכנון ה"מרכבה" כולל כניסה אחורית המאפשרת לו לשמש גם כנושא-גייסות ח"יר. אולם אם יגברו האינטרסים העסקיים של ארה"ב, "מרכבה 5" לא יגיע לשלב הייצור.

עדיין לא פורסמו התוצאות של המבצעים המשותפים (משחקי מלחמה) בהם התמודדו כוחות אמריקאיים בטנקי "אברמס M1A1" נגד כוחות ישראליים בטנקי "מרכבה". התוצאות היו כה חד-צדדיות ומבכות, עד כי לא נדונו בכתבי-עת צבאיים. האלוף (מיל.) ישראל טל, מפתח ה"מרכבה", הורה לכל אנשי הסגל הישראלי לשמור על שתיקה בנושא זה. (התרגילים נערכו יותר מפעם אחת.)

בימים אלה יש לישראל 3,900 כלי-רכב משוריינים – פחות ממחצית הכלים שברשות אויבי ישראל, הממשיכים להגדיל את מאגר השריון שלהם. עם אלה נמנות סוריה, איראן, ערב-הסעודית ומצרים. למדינות אלה ביחד יש יותר מ-8,700 טנקים. הכוח המצרי הוא האיום הגדול ביותר.

העצמי של ישראל ביכולתה לעבור מדגמי אב-טיפוס מוצלחים לייצור משותף של ה"לביא", ואגב כך לבטל גם פרויקטים שונים שתוכננו עבור חיל-הים הישראלי.

שלדת מטוס F16 שייכת לשנות ה-60 ולא תוכננה לסיוע-קרקע צמוד. למרות שישראל נזקקה למטוס סיוע-קרקע לסוג המלחמות שהיה עליה להילחם, הלחץ לרכוש את ה-F16 (המסורבל בטיסה בגבהים נמוכים) אילץ את ישראל "לבלוע" את השינוי ולחסל את ה"לביא". ברור שה"לביא" היה עדיף במונחים של שילוב הסיוע הקרקעי והעליונות האווירית עם מערכות אלקטרוניקה ואוויוניקה מעולות מפייתוח ישראלי.

מחירו של ה"לביא" היה מגיע ל-17 מיליון דולר, כולל חלפים, לעומת מחיר כפול לפחות של כל מטוס קרב דומה המצוי בשוק. ה"לביא" היה קל מן ה-F16, מהיר ממנו ב-10% כשהוא "מוכן לפעולה", בעל חתימת מכ"ם קטנה יותר ויכולת נשיאה של מטען חימוש כבד. הוא גם תוכנן כמטוס אימון ההופך למטוס-קרב מבצעי בלחיצת מתג. אמריקה יכולה היתה להשתמש ב"לביא" אמריקאי כהשלמה למטוסי ה-F15 וה-F16 שלה. לאחר שתודרך אודות סגולותיו העדיפות של ה"לביא" והעובדה שפיתוחו ייצור מאות משרות לעובדים אמריקאיים, אישר הקונגרס את ההקצבות הדרושות. מיד לאחר מכן כפה ראש הממשלה יצחק רבין על ממשלתו להצביע, וברוב של 12 לעומת 11 חוסל פרויקט ה"לביא", תוך סיכון יחסיה האסטרטגיים של ישראל עם הקונגרס האמריקאי, הרס של אלפי שעות-אדם שהושקעו במאמצי מו"פ, וביטול מאות משרות של ישראלים.

טנק ה"מרכבה" צפוי לגורל דומה. חברת בואינג זקוקה ללקוח לקבוצת כלי רכב קליר-משקל, שכולם יחד אמורים להשתוות ל"מרכבה". לעומת ארה"ב, הזקוקה לשריון קל-משקל כגון ה"סטרייקר" שניתן להובילו באוויר, לישראל אין צורך כזה. כל אויביה של ישראל מסוגלים להניע גייסות וציוד אל גבולותיה הקרובים. ה"מרכבה", טנק-מערכה במשקל 70 טון, תוכנן במיוחד על-מנת לעמוד נגד איום זה. כמובן שטנק המערכה האמריקאי העיקרי, ה"אברמס M1A2", יהיה חלק מעסקת החבילה, במחיר כפול מזה של

מרכבה 3

טנק המערכה העיקרי של צה"ל הוא פיתוח מקורי שהותאם לזירת הקרבות של המזרח התיכון. הטנק עונה על עקרונות לוחמת השריון שנלמדו במהלך עשרות בשנים. ייצור המרכבה מעמיד את ישראל בחזית יצרנית הנשק בעולם על כל המשתמע מכך בשורה של תעשיות נלוות.

מקומות עבודה. רבים מהם מהנדסים, מדענים ועובדי ייצור מיומנים. בכך תואץ הגירת ההון האינטלקטואלי של ישראל לחו"ל, ייהרס מרכיב חשוב של הבסיס הטכנולוגי והמחקרי, ותגדל השחיקה בכושר ההרתעה של ישראל וביכולתה לייצר בכוחות עצמה יסוד צבאי חיוני.

לפי השמועות, ארה"ב מציעה לספק לישראל טנקי "אברמס" משומשים שהוצאו מזירת הקרבות בעיראק. ארה"ב אינה מקיימת עוד קו הרכבה לטנקי M1 חדשים. במקרה הבלתי-סביר שקו ההרכבה יחודש, יגיע מחירו של טנק M1 ל-9 מיליון דולר בקירוב (כפי שהיה מחירו של המקורי) – מיליוני דולרים יותר ממחיר ה"מרכבה". הישענות על אספקת חלפים מספק הנמצא מעבר לים, מפחיתה את השליטה והגמישות הצבאית של ישראל בעת מלחמה, ועלולה לחולל מתחים חמורים ביחסים אסטרטגיים חשובים ביותר.

למרבה הצער, תצא ישראל נפסדת מקניית ה-M1A2, במחיר כפול ממחיר ה"מרכבה". לפנינו חזרה מדויקת על חיסול ה"לביא" במחירו הנמוך – 17 מיליון דולר – כדי לקחת F16 במחיר (דאז) 23 עד 26 מיליון דולר, ועוד מיליוני דולרים עבור חלפים. לכך יש להוסיף את מחירה של מציאת תעסוקה לכל מי שייצרו את ה"מרכבה".

ישראל השקיעה כ-6.5 מיליארד דולר ב"מרכבה". המו"פ של ה"מרכבה" היה מצע לחידושים לא רק בקרב-היבשה אלא גם בקרב-האוויר. טכנולוגיות רבות מיושמות עתה במטוסי-הקרב של חיל-האוויר הישראלי, לרבות חלק ממערכות ניהול הקרב המתקדמות ביותר, טיפול במטרות רבות, שרידות הפלטפורמה, פריסת אמצעי-נגד אקטיביים ופסיביים, שליטה ובקרה וניהול מצבים.

הישרדות ה"מרכבה" היא חלק בלתי-נפרד מקיום היתרון האיכותי הצבאי של ישראל. חיסול ה"מרכבה" מחסל חלק חיוני של המוכנות הצבאית הישראלית. משך הזמן הנדרש מתחילת הייצור ועד הכנסת ה"מרכבה" לשירות מבצעי הוא 40 חודשים. למשרד הביטחון הישראלי יש הזמנות לייצור רכיבים עד שנת 2007. יש לחתום על חוזים חדשים כדי להבטיח את המשך הייצור אחרי שנת 2007.

מכירות רכיבי ה"מרכבה" והטכנולוגיות מגיעים ליותר מ-200 מיליון דולר מתוך היצוא השנתי של ישראל. הוסף לסכום זה עוד 800 מיליון דולר שישראל תקבל מעסקת

אברמס M1A2

טנק המערכה האמריקני, שייך אף הוא לשורה הראשונה של מערכות השריון, אך תוכנן במקורו לזירות לוחמה אחרות. מחירו גבוה בהרבה מן המרכבה, ורכישתו בארה"ב תיצור תלות אסטרטגית במדינה זרה.

במשך 12 השנים האחרונות ביצע נשיא מצרים, חוסני מובארכ, שדרוג משמעותי של צי-השריון המצרי ורכש יותר מ-880 טנקי "אברמס M1A1". הטנקים מגיעים כ"ערכות להרכבה" ומורכבים במפעל שנבנה בפאתי קהיר, בהשקעה של מיליארד דולר, על-ידי קספר ויינברגר.

ויינברגר חרג מסמכותו כשר ההגנה בבניית המפעל מבלי להבטיח תקציב מאושר מן הקונגרס. כוונתו המקורית היתה שמצרים תבנה את טנקי M1A1 שלה הרחק מעינו הפקוחה של הקונגרס. מצרים אמורה היתה לספק את צרכיה, ובנוסף לזאת – את עודפי הייצור שלה לספק למדינות ערביות אחרות, כהטבה נוספת. אולם מצרים לא היתה מסוגלת לייצר את הטנק, ולכן נשלחו אליה רכיבים מוגמרים כערכות שרק "הורכבו" במצרים בפקוח טכני של ארה"ב.

לאחרונה נתנה ממשלת ארה"ב אור ירוק לשדרוג חלק מן הטנקים המצריים לדגם M1A2 המתקדם יותר. בהעדר איום על גבולותיה מצד מדינה כלשהי, נראה כי ישראל היא היעד היחיד להתעצמות המצרית.

יתרה מזאת, וושינגטון אישרה מכירתם של פגזי 120 מ"מ קטלניים יותר, חודרי-שריון, עבור טנקי M1 של מצרים. העסקה, בשווי 54 מיליון דולר, כוללת 10,040 פגזי APFSDS-T מיוחדים. לפנטגון ולמחלקת המדינה תירוף קבוע למכירות כאלה: **"אין בהן כדי לשנות את האיזון הצבאי באזור"** – אף כי האיזון משתנה בעליל.

מצרים אינה מסתירה את מטרתה להגיע לשוויון צבאי עם המדינה היהודית ולהשיג יכולת פעולה צבאית אזורית. קהיר רוכשת מערכות נשק רבות-עוצמה וחדישות יותר, לרבות טילי קרקע-קרקע מסין ומקוריאן הצפונית, יכולת לנשק השמדה המונית, מטוסי-קרב, מסוקי-קיפה, ספינות וכמובן טנקים.

בתקופת כהונתו של הממשל הקודם, בשעה ששר ההגנה ויליאם כהן צפה במבצע "כוכב זוהר" (משחקי-מלחמה משותפים של כוחות ארה"ב ומצרים), שר המלחמה המצרי קבע מפורשות בפקודת היום שלו עם פתיחת התמרונים: **"אנו מתכוונים למלחמה באויב הציוני"**.

ראש ממשלת ישראל, אריאל שרון, נתון בלחץ כבד לסגור יותר מ-220 חברות ישראליות, קבלנים וקבלני-משנה, כדי להעביר מקומות עבודה של ייצור הטנק ל"בואינג" ולקבלני-המשנה שלה. ישראל תפסיד כ-5,000 עד 10,000

את המטוס שהיתה זקוקה לו להשגת עליונות אווירית עם מתן סיוע צמוד לכוחות קרקע. ה-F16 היה מטוס נפלא ל"עליונות אווירית", אך ה"לביא" תוכנן להשיג את שתי המטרות גם יחד. ישראל אולצה על-ידי קספר ויינברגר לקחת את ה-F16 תוצרת "ג'נרל דיינמיקס", בשינויים קלים. אולם, כמו שאומרים: "סליחה, צ'רלי, בעסקים כמו בעסקים." ■

שדרוג של 170 טנקי M60A1 טורקיים ועוד מיליונים הצפויים ממכירות עתידיות של ה"מרכבה". כל אלה ירדו לטמיון אם יבוטל הפרויקט. ללא ייצור ה"מרכבה", לדבריו של אלוף (מיל.) זאב בר-גיל: "ישראל תאבד את מעמדה כאחת המובילות בטכנולוגיית טנקים, ולכן תפסיד פרויקטים של פיתוח משותף וייצור משותף של מערכות צבאיות עם מדינות אחרות". לרוע המזל, לאחר ביטול ה"לביא", ישראל לא השיגה

ישראל – אכן עם סגולה

אָריק הוֹפֶר

כשאנשים מתים בווייטנאם, או כששני כושים מוצאים להורג ברודזיה – העולם זועק. אך כשהיטלר טבח ביהודים, איש לא מחה. השוודים, שכמעט ניתקו את יחסיהם הדיפלומטיים עם ארה"ב בשל דברים שהתרחשו בווייטנאם, לא צייצו שעה שהיטלר השמיד יהודים. הם סיפקו להיטלר עפרות ברזל משובחות ומסבים כדוריים, ואף שירתו את רכבות צבאו בדרכן לנורבגיה. היהודים שוכנים בדד בעולם. אם תשרוד ישראל, יהיה זה הודות למאמציהם ולמשאביהם של היהודים. ברגע זה, ישראל היא בעלת-בריתנו המהימנה, והיחידה שאינה מעמידה תנאים. אנחנו יכולים לסמוך על ישראל יותר משיכולה ישראל לסמוך עלינו. צריך רק לתאר מה היה קורה אילו הערבים, בגיבוים של הרוסים, היו מנצחים במלחמה [מלחמת ששת הימים], על מנת להבין כמה חיונית הישרדותה של ישראל, לאמריקה ולמערב. תחושה חזקה מלווה אותי ולא מרפה: גורלנו – כגורלה של ישראל. אם תושמד ישראל, עלינו תרד השואה הבאה. ■

הפילוסוף האמריקני אריק הופר [Hoffer] (1902-1983) פרסם רשימה זו במוסף של לוס אנג'לס טיימס בשנת 1968.

ה עם היהודי – עם מוזר הוא. מעשים המותרים לשאר העמים, אסורים על היהודים. עמים אחרים מגרשים אלפי, ואף מיליוני בני-אדם מבלי לגרום לבעיית פליטים. רוסיה עשתה זאת, פולין וצ'כוסלובקיה עשו זאת, טורקיה גירשה מיליון יוונים, ואלג'יריה – מיליון צרפתים. אינדונזיה גירשה אינספור סינים; ואיש לא דיבר על פליטים. אך במקרה של ישראל, הערבים שהועזבו, קמו והיו לפליטים נצחיים. העולם עומד על כך שישראל צריכה לתת לכולם לשוב. ארנולד טוינבי מכנה את העתקתם של הערבים ממקומם מעשה אכזריות נורא מעמשיהם של הנאצים.

עמים אחרים, משניצחו בשדה הקרב – מכתביים תנאי שלום. אך כשישראל מנצחת, עליה להפציר באויביה למען ייאותו לכוון עמה הסכמי שלום. הכל מצפים מהיהודים להיות ה"נוצרים" של העולם. אומות אחרות אם יובסו – יתאוששו וישרדו. אך אם תובס ישראל, יהיה זה סופה. אילו נאצר היה מנצח במלחמת ששת הימים, היתה ישראל נמחקת מן המפה, ואיש לא היה נוקף אצבע על מנת להציל את היהודים. שום מחויבות של ממשלה כלשהי כלפי היהודים, לרבות זו שלנו [ארה"ב], אינה שווה את הנזיר עליו היא כתובה.

לניסיון הצדקתו של מעשה מושחת עלולות להיות תוצאות חמורות יותר מאשר למעשה עצמו. הצדקתו של פשע מן העבר, זורעת ומטפחת את פשעי העתיד. הישנותו של פשע היא לעתים חלק ממנגנון הצדקתו. אנו חוזרים ועושים זאת, על מנת לשכנע את עצמנו ואת האחרים שזה שכיח, שזו אינה זוועה.

אריק הופר

העיר, האשפה והמוות

ל.א.

מלחמה. הדמות המרכזית במחזהו של פסבינדר היא נוכל יהודי המשתלט בתכניו על הנדליין של "העיר". די היה בכך על מנת לאסור את הצגת המחזה בגרמניה.¹

ההיתר שניתן להקרנת סרטו של בכרי, על-ידי שלושה שופטי בג"ץ, הוא מעשה שניתן לדמותו ל"הזרקת קוקאין לוורידיו של צרכן סמים" (כך הגדיר בזמנו בית-המשפט של ניו-יורק את ניסיונות התעמולה הנאצית ערב מלחמת העולם). כוונתו של בכרי היא אחת ויחידה: לשלול מישראל את זכות הקיום, וזאת באמצעות דמוניזציה של צבאה והפיכת ממשלתה לפושעי מלחמה. צירוף השניים נועד להביא לדה-לגיטימציה של ישראל ויצירת תשתית להשמדתה, על מנת שההשמדה תיהפך לצו מוסרי, שהרי את השטן – בדמות ישראל – יש להכחיד. העובדה שהיום שישה מתוך כל עשרה אירופים מציבים את ישראל בראש הגורמים המסכנים את שלומה של האנושות, ומספך

ל, השימוש בכותרת מחזהו של ריינר פסבינדר איננו מקרי. המשפט "העיר, האשפה והמוות" עלה בדעתי בעומדי בתור לדוכן אל-על בלוד, למשמע החדשות מהן נודע לי כי השופט העליון אהרון ברק דחה את הערעור על הבג"ץ נגד הקרנת סרטו של בכרי, "גינר-גינר". בסרט עצמו צפיתי בסימנטק של תל-אביב שבוע קודם לכן. הסרט איננו ראוי להתייחסות. זו פסולת נחותה בסגנון הריאליזם הסוציאליסטי משנות החמישים, הגם שמוקצן עד סלידה עם "הנופך הערבי" שלו. אולם לזכותו של בכרי יש לומר, שהחמור יודע אבוס בעליו. זו תעמולה פרימיטיבית גסה, מעוררת דחייה, אך הכרחית בשעת מלחמה. וישראל נמצאת במלחמה. בְּכָרִי הוא אויב ובוגד, וסרטו הוא כלי

ל"א מלמד פילוסופיה באוניברסיטת קולומביה, ניו-יורק. המחבר ביקש להישאר אלמוני.

¹ למותר לציין כי מחזהו אשר הצגתו נאסרה בגרמניה בשל נימתו האנטישמית, אומץ בהתלהבות בתל-אביב. המחזה, בבימויו של אבי מלכה, הוצג באפריל 1988 בבית-הספר למשחק בראשותו של יורם לוינברג. לוינברג עצמו אמר, "לא מצאתי כי המחזה הוא אנטישמי."

גינר גינר. הסרט הוא מסוג האשפה המוקרנת במשטרי עריצות בעתות מלחמה על מנת להביא ללגיטימציה של האויב. זה אפוא חלק מן הטרור הערבי, בדומה להפקת הפרוטוקולים של זקני ציון? בסוריה ובמצרים. אולם בהבדל אחד. הסרט הוא ישראלי, הופק ובוים בישראל על ידי אזרח המדינה. כאשר קמה התנגדות להקרנת התעמולה האנטישמית דחו אותה שופטי בגץ ונשיא בית המשפט העליון.

אלא שאין כלל מקום להשוואה בין חיבורו של אדולף היטלר או הזיוף הנודע שהפיצה האוכפֶרְנָה הרוסית (משטרת הצאר החשאית), לסרטו של בכרי. כוונת השלושה אמנם זהה – דה־הומוניזציה של האדם היהודי, הבאה ברגיל כהקדמה לניסיונות השמדתו הפיסית או הלאומית. אך מקובל על כל אדם בר־דעת כי שני המסמכים הראשונים מחזיקים את שלילתם בתוכם, שכן האחד הוא זיוף מוכח, והשני הוא קנה־מידה לרשע המוחלט עצמו. והלא תכלית קיומה של המדינה היהודית היא הפרכת השטנה והבלע שביקשו להפיץ שניים אלה.

סרטו של בכרי, מרגע שזכה ללגיטימציה מידי שופטי ישראל, הוא ניצחוננו המאוחר של היטלר ואישור הכתוב ב"פרוטוקולים". ■

דומה פוסל את עצם זכותה להתקיים, נובעת מסוג התעמולה של בכרי ושות'. השות' העיקריים הם: יומון הארץ, שדפי המערכת שלו מככבים דרך קבע באתרים האנטישמיים באינטרנט, ה"ביילינים למיניהם" ("בייליניזם" הולך ומשתרש באנגלית כשם מקובץ לתופעה הייחודית של השנאה העצמית היהודית בישראל). אל חבורה זו ראתה לנכון מערכת המשפט היהודית להצטרף עתה.

שלושת חברי הבג"ץ העניקו לסרט לגיטימציה תחת מסווה של חופש הדיבור וחופש הבעת הדעה. הדעת נותנת שאילו נתבקשו על־ידי הוצאת ספרים ערבית להפיץ גירסה מצרית של "הפרוטוקולים של זקני ציון" או ה"מיין קאמפף", לא היו נענים.

י"אידיוט מועילי"

ארווינג קט

מהמכון הטכנולוגי היוקרתי במסצ'וסטס (Massachusetts Institute of Technology); אנשי תקשורת, כמייקל לרנר, עורכו של כתב־העת תיקון, ועוד רבים. גם בישראל מצוי זן זה של יהודים לא־יהודים, כדוגמת חברת שלום עכשיו, שלמרות גודש ההוכחות ההיסטוריות המוכיחות את ההפך, עדיין מאמינה שהדרך לשלום עם הערבים רצופה במחוות פיוס מתרפסות; כנופיית פושעי אוסלו, שהביאה לחורבן חייהן של 1300 משפחות שכולות ולפציעתם של אלפים, ביניהם ילדים רבים; יוסי ביילין ויוזמת זינבה שלו, המסובסדת על־ידי ערבים ואירופים וטומנת בחובה סכנה גדולה עוד יותר לקיומה של ישראל; אנשי אקדמיה ישראלים, שגילו כי באמצעות אימוצה של זהות יהודית שאולה, הם עשויים לקדם את ענייניהם ולרכוש כרטיס־כניסה לתנועה עולמית הקמה ומתרחבת, שמטרתה להביא לחיסולה של ישראל. למעשה, הדמגוגים של אירופה, צפון־אמריקה וישראל, איחדו שורות בברית ארורה עם עמיתיהם, הטורוריסטים הערבים/איסלאמים על מנת להביא לחיסול ישראל תחילה, היהודים בהמשך, ובסופו של דבר – תרבות המערב כולה. שוב מטילה ההיסטוריה על העם היהודי למלא, שלא ביודעין, את תפקיד קנרית הכורים. אותה קנרית הנשלחת למכרה על מנת לוודא חוסר חמצן או גזים רעילים, בטרם יֵרדו אליו הכורים עצמם, ולעתים קרובות משלמת בחייה.

האקטיביזם הקטלני הרווח לאחרונה נגד היהודים, לובש צורה של אנטי־ציונות בעלת גוון אידיאולוגי־פוליטי קביל. אוסאמה בן־לאדן טוען שאירועי ה-11 בספטמבר באו לה לארצות־הברית בשל תמיכתה בישראל. מאז, הוצתו מאות

נטישמיות היא השנאה העתיקה ביותר המתועדת בדברי ימי ההיסטוריה האנושית. הישרדותם של היהודים הִנָּה אחת מחידותיה של ההיסטוריה. הדבקות וההתמדה המלוות שנאה עתיקת יומין זו, חידתיות לא פחות.

בניגוד לעבר, השנאה העיוורת מולה אנו עומדים כיום, מופצת בעיקר על־ידי פשיסטים־אדומים מהשמאל. איסלאמו־פשיסטים ובעלי־בריתם הריאקציונרים, המתהדרים באצטלות כוזבות של "קדמה" ו"ליברליות", מונעים כולם בידי אותה אובססיה פונדמנטליסטית הגורסת שישראל וארצות־הברית הן הגורם לרוע השורר בעולם, ועל כן יש להשמידן. היות שהיהודי הוא השחקן החלש במאבק זה, אנו מוצאים את עצמנו בעין הסערה, נתונים למתקפות זדון ואיבה. מדינת ישראל היתה ליהודי של העולם, השעיר לעזאזל המשמש מטרה ללעג. מנוֹדָה ומוחרמת עומדת היא במוקדו של מסע הטרור הברוטלי ביותר שניתן להעלות על הדעת.

במהלך השנים האחרונות זוכה האנטישמיות החדשה־ישנה למעמד של כבוד, הן כעמדה פוליטית והן כיעד אידיאולוגי, בקרב אליטות אינטלקטואליות־לכאורה במערב, עליהן נמנים גם יהודים רוויי שנאה עצמית. בארצות־הברית אנו מוצאים את נועם חומסקי לדוגמה,

קולונל בדימוס ארווינג קט [Kett] נשלח על־ידי War College של צבא ארה"ב להגיש המלצות בדבר גבולות מינימום לביטחונה של ישראל. פרופסר להנדסה אזרחית באוניברסיטה של קליפורניה.

בתיכונסת, חוללו אינספור בתי-עלמין יהודיים, נרצחו, הוכו, הוחרמו ונפצעו אלפי יהודים.

"הפרוטוקולים של זקני ציון" שבים וזוכים לעדנה שלא היתה כמותה. באקלים האנטישמי השורר כעת, הם הושבו לחיים וזכו לפרסום מחודש, כעוד עלילת דיבה נגד היהודים בצפון-אמריקה (בעיקר בקמפוסים באוניברסיטאות), במערב-אירופה ובעולם הערבי/מוסלמי.

לאחרונה, ראש-ממשלת מליזיה, מוהתיר מוחמד, חזר על הפזמון שנישא כבר בפייהם של שונאי יהודים לפניו, על-פיו היהודים שולטים בעולם. נאומו שטוף דברי הבלע התקבל במחיאות כפיים סוערות על-ידי המנהיגים המובילים של העולם המוסלמי שהשתתפו בוועידת הפיסגה האיסלאמית, שהתקיימה לא מכבר בקוואלה לומפור. כהרגלו בקודש, הגדיל מכולם שר החוץ המצרי, אחמד מאהר.

מלחמת הטרור האכזרית המתנהלת נגד ישראל והחברה המערבית אינה מוגדרת עוד כמרכיב בהתנגשות בין תרבויות, כפי שביקשו להציגה סמואל הנטינגטון וברנרד לואיס. זוהי התנגשות בין חברה תרבותית, דמוקרטית, שוחרת שלום, לבין מפלצת טרור פנאטית המונה 1.3 מיליארד נפשות, והשואפת לשלוט בעולם. מפלצת שאינה שונה באופיה וביעדיה מגרמניה הנאצית ומהיטלר שעמד בראשה.

אין לראות בעימות בין ישראל לצורריה סבב נוסף של אלימות חולפת, בדיוק כפי שאי אפשר לראות במלחמת העולם השנייה עימות בין מדינות הציר לבנות-הברית. הטוענים אחרת משלים עצמם באשר לכוונה האמיתית של מסע התעמולה המתנהל נגד ישראל והעם היהודי. כמו במקרהו של היטלר, רק פתרון צבאי יביא לקצו את העימות הערבי-יהודי בישראל, כמו גם את זה המתנהל בין

האיסלאם המיליטנטי לבין העולם המערבי. בראיון עם לנין שערך בשנת 1921, מפתיע גילוי-לבו של העריץ הסובייטי, שדיבר על אותם "אידיויטים מועילים" שבין האינטלקטואלים המערביים, אלה שהאמינו לדברי הקומוניסטים והיו מוכנים לעשות כל שלאל ידם על מנת לקדם את מהלכיהם של הבולשביקים בדרך לשליטה בעולם, אם בדרכי חתרנות ואם בתוקפנות. ספרה של מונה קארן הדן בנושא זה ראה אור לאחרונה.¹

במזרח התיכון, אויביה של ישראל, של ארצות-הברית ושל כל מה שנתפש כיהודי ומערבי, הצליחו לכנס לעניינם "אידיויטים מועילים" רבים יותר משיכלו ראשי הקרמלין להעלות בדעתם. אלה הם אותם אנשים המסרבים להאמין למשמע אוזניהם ולמראה עיניהם לנוכח המתרחש ברחובות, במסגדים, בספרות הפוליטית ובבתי-הספר, בהם מלמדים ילדים ערבים לשאוף להקריב את עצמם, למות "מות קדושים", על מנת להרוג יהודים.

לפני קריסת הפשיזם הסובייטי ב-1991, אנו, היהודים, תרמנו נתח נכבד של "אידיויטים מועילים" לשגשוגו. קרוב לוודאי שבארצות-הברית לא היתה קמה מפלגה קומור ניסטית אלמלא אותו מיעוט של יהודים שונאי יהדות, שסגדו לקרל מרקס וראו בו אלוהים, מושיע וגואל. הדברים לא השתנו בהרבה מאז. כיום אותם "אידיא-ליסטים" ממשיכים לכבד בתפקיד ה"אידיויטים המועילים" – אלא שהפעם הם פועלים למען ערבים ושאר פשיסטים-אדומים ברחבי העולם. אותם "אידיויטים מועילים" הם הממשיכים להאמין אף כי נתבדו, הולכי שולל הנוהים אחר אידיאולוגיות טוטליטריות וטרור אלים, קורבנות ההתמכרות לאשליה שהאינטליגנציה לא יכולה לה. ■

הרהור על אנטישמיות

חיים זלדיס

היו אלה הימים שבטרם מלחמת העולם השנייה. ואני, מהיום בו יצאתי מרחם אמי, הייתי בן ישראל – עם בעל היסטוריה המשתרעת על פני חמשת אלפי שנים, ובנה של אמריקה – אומה שראשיתה ההיסטוריה שלה ברצח-עם לפני שתי מאות שנים, רצח האינדיאנים הילידים. היו אלה הימים בהם השלט הנודע "הכניסה ליהודים ולכלבים אסורה" התנוסס בחוצות ניו ג'רסי, ועל בתי-דירות או מועדונים התנוסס השלט "מוגבל" – פירוש הדבר היה שאין כניסה ליהודים. היו אלה הימים בהם האב קאגלין הטיף לשנאת יהודים בגלוי, מעל גלי האתר, וה"בונד" הגרמני, שתמך בהיטלר, צעד ביוקווייל, מנהטן; הימים בהם הנרי פורד השמיץ את היהודים וכינה את ההיסטוריה "אוסף שטויות".

באותם ימים, יהודים אמריקנים נהגו לשנות את שמם

יה היסטוריה", אמר גיימס גויס, "היא חלום הבלהות ממנו מנסה אני להתעורר". ההיסטוריה הפרטית שלי מתחילה במכות שספגתי מילדי שכני הגויים. מדוע? כיוון שאני "רצחתי את אלוהים". כך הסבירו לי. וכיצד הצלחתי לבצע מעשה גבורה שכזה? שאלתי. "נעצת בו מסמרים", אמרו בבוז. הייתי בן שבע או שמונה כשהושלכתי ארצה, על רחבת המשחקים הריקה של בית-הספר, ונרמסתי על-ידי תוקפי, שדרכו עלי כעל אסקופה. העפר, אליו אני ושאר בני-מתותה צפויים לבוא, חדר לעיני, לנחירי ולפי, כאות המבשר על הבאות.

הרומן האחרון של המשורר חיים זלדיס, "The Geisha's", Granddaughter הופיע ב-2003 בהוצאת Five Stars Press, ארה"ב.

על מנת לשמור על פרופיל נמוך, על מנת "לעבור". בתקופת החגים, כשעשינו דרכנו מאזור המגורים הלא־יהודי לעבר בית־הכנסת, נהג אבי לעטוף את ספר התפילות שלו בנייר עיתון. הוא עשה זאת, כך פירשתי, כדי להסתיר את זהותו מפני הגויים, לשמור על ביטחונו. "רק לאחר הקמתה של מדינת ישראל", כתב קרל שפירו, שנלחם למען הכרה באנטישמיות, "יכולתי לפגוש במבטו של הזר כחול העיניים, ולומר את שמי בקול רם". עד שנת 1948 היינו, כפי שהגדיר זאת מוריס סמואל, "עם צללים".

"הילד", אומר וורדסוורת, "הוא אבי האדם". ילדותי הטילה צלה על קרקע חיי. סיפור קצר ושמו "חלומי של ישי", וחמישה רומנים העוסקים בחייו ובמותו של בן־שבתו המפורסם, נבעו מאותה קרקע מרירה של נעורי באמריקה. מסעות ספרותיים אלה היו חלק מהתמודדותי הנואשת עם ההיסטוריה הפרטית שלי, עם זו של העם היהודי, ועם זו של העולם.

ככל שהתבגרתי גבר בי הצורך להגדיר את זהותי. אני חייב הרבה, ותמיד אשאר חייב, לאמריקה; אך היה עלי למלא את חובי גם כלפי היהדות, אותה שהשפעתה עיצבה גם את ארץ מולדתי. אין ספק שהשואה היא שהביאה להחלטתי להתיישב בישראל, בשנת 1948. היה ברור לי שאלמלא הגורם הגיאוגרפי, הייתי גם אני מיתמר ועולה באחת מארובות אושוויץ; הבנתי שחבר עמים, במשך דורות, יצר אווירה וסלל דרך לרצח־עם; ושארצות רבות תמכו או נותרו סבילות ואדישות לנוכח אותם מעשים. בכל לבי ומאודי האמנתי, שליהודים זכות בלעדית על ארץ האבות, עליה לא ויתרו מעולם.

כיהודים הענקנו לאנושות הרבה: בימי התנ"ך, במשך אלפיים שנות גלות, וכעת – בישראל המודרנית. במשך עשר שנים עמדה רעייתי בראש אגף לשירותים פסיכולוגיים ביחידת שיקום של בית־חולים בניו־יורק: היא התודעה מקרוב לנזקי האלימות וההתאכזרות, לגוף ולנפש. וכעת,

לנוכח זוועות פיגועי ההתאבדות – מסמרים נעוצים בגולגולות ובלבבות, גופות חרוכות – היא זוועת. זעמה מופנה לא רק כלפי מחוללי הזוועה, אלא גם נגד העולם שאינו מגיב, ואף מעודד. "אנו היהודים עשינו טעות איומה", היא אומרת לי, "בכך שנתנו לעולם. אילו רק יכולנו לקחת חזרה! את עשרת הדיברות ואת השבת; ישעיהו ועמוס ואיוב ותהילים; את התיאוריות של פרויד ואת נוסחותיו של איינשטיין; היינה ופרוסט וקפקא; סאלק וסייבין עם תרכיבי החיסון שלהם..." רשימת התורמים היהודים לרווחה האנושית. היא ממשיכה ואומרת, ואני מקשיב.

אני לא אומר דבר. כמוה, גם אני מתמלא תיעוב נוכח ההיסטוריה. אני נוהג לכתוב בחדר צר עשוי בטון מזוין; החלון היחיד והדלת עשויים פלדה: זהו המקלט המצוי בכל בית, על־פי הוראות תקן הבנייה הישראלית. בחוץ, במזרח, במרחק של כשמונה ק"מ, משתרעות גבעות יהודה ושומרון, יהודיות כבר שלושת אלפים שנה. הגבעות שלא ננטשו, שם נלחמת ישראל ברשע המוחלט, אותו רשע שהביא לעולם בשנות ה-40 של המאה העשרים את "גיאת צלמוות". מעבר לגבעות שוכנות מדינות הרשע – סוריה, עיראק ואיראן, ומעברן, מדינות נוספות של רודנות מדכאת. אנחנו, כאן בישראל, יחד עם אומות שוחרות חירות, חייבים לסלק את סכנת המוות האורבת לעולם החופשי. המדינות הדמוקרטיות יכולות לנסות לנמק, הן יכולות להתחמק, להיכנע לפנטזיות ולהכחשה מוחלטת; אך זה לא יעזור. כמו ב-1939 כך גם כעת, אנו ניצבים בפתחה של תהום.

בתוך המקלט הפרטי שלי, אני מפסיק לעבוד ומדליק את הרדיו. שוב בוקעים משם אותם קולות המאשימים אותנו ברצח ישו. הקולות המהדהדים מילדותי. עתה הם מגיעים מפני העריץ בדמשק. אני מניד ראשי.

"חלום הבלהות", אני ממלמל, "הוא ההיסטוריה ממנה מנסה אני להתעורר". ■